Orosz Intézet
KÖNYVTÁR
Leltár szám

X. évfolyam, 45. szám
1954 november 4.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

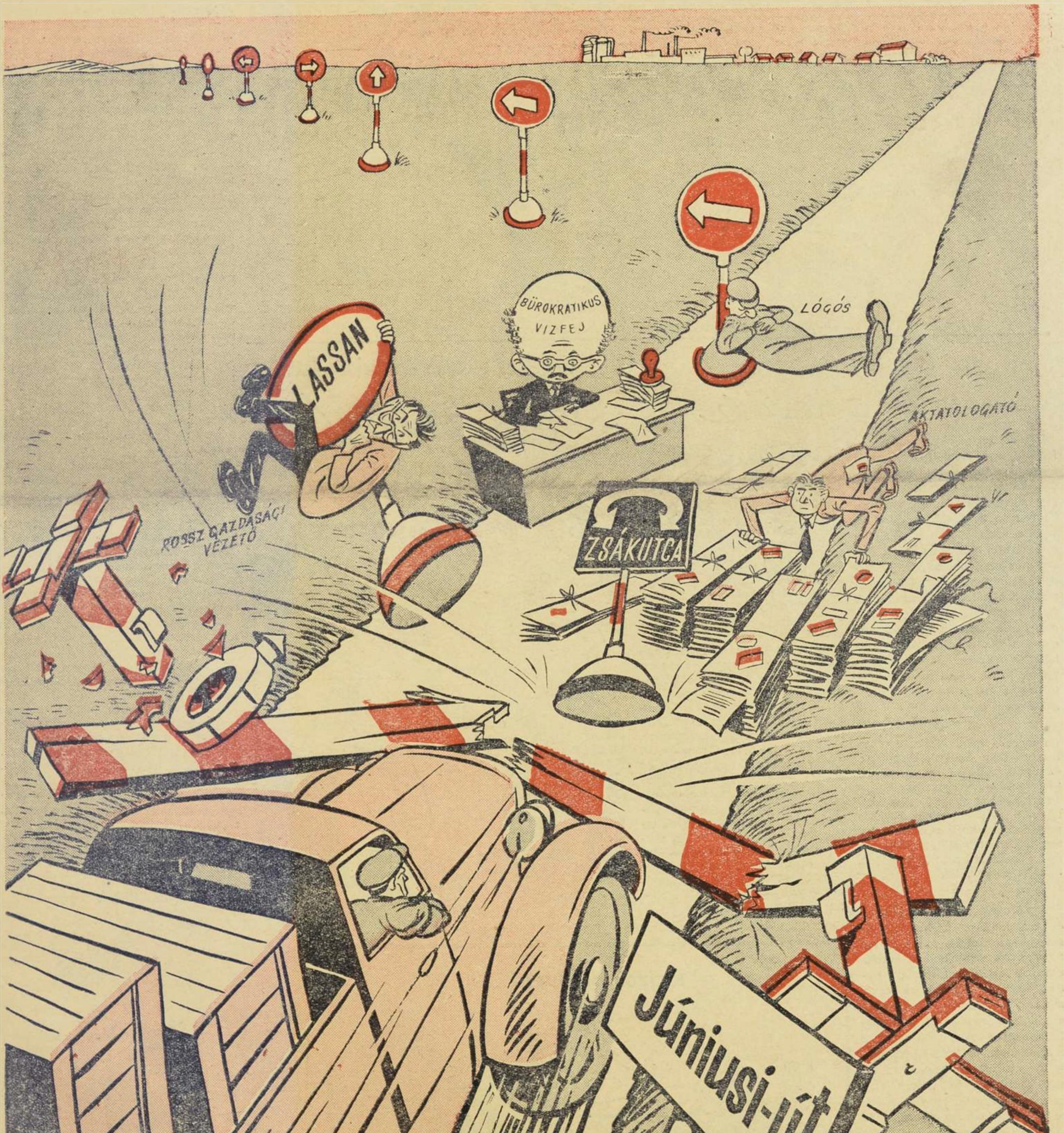
LASSAN
BÜROKRATIKUS VIZFEJ
LÓGÓS
AKTATOLOGATÓ
ROSSZ GAZDASÁGI VEZETŐ
ZSÁKUTCA
Júniusi-út
gerő

FÉLRE AZ ÚTBÓL!

ZAVAR A „SZABAD EURÓPA"-STUDIÓBAN

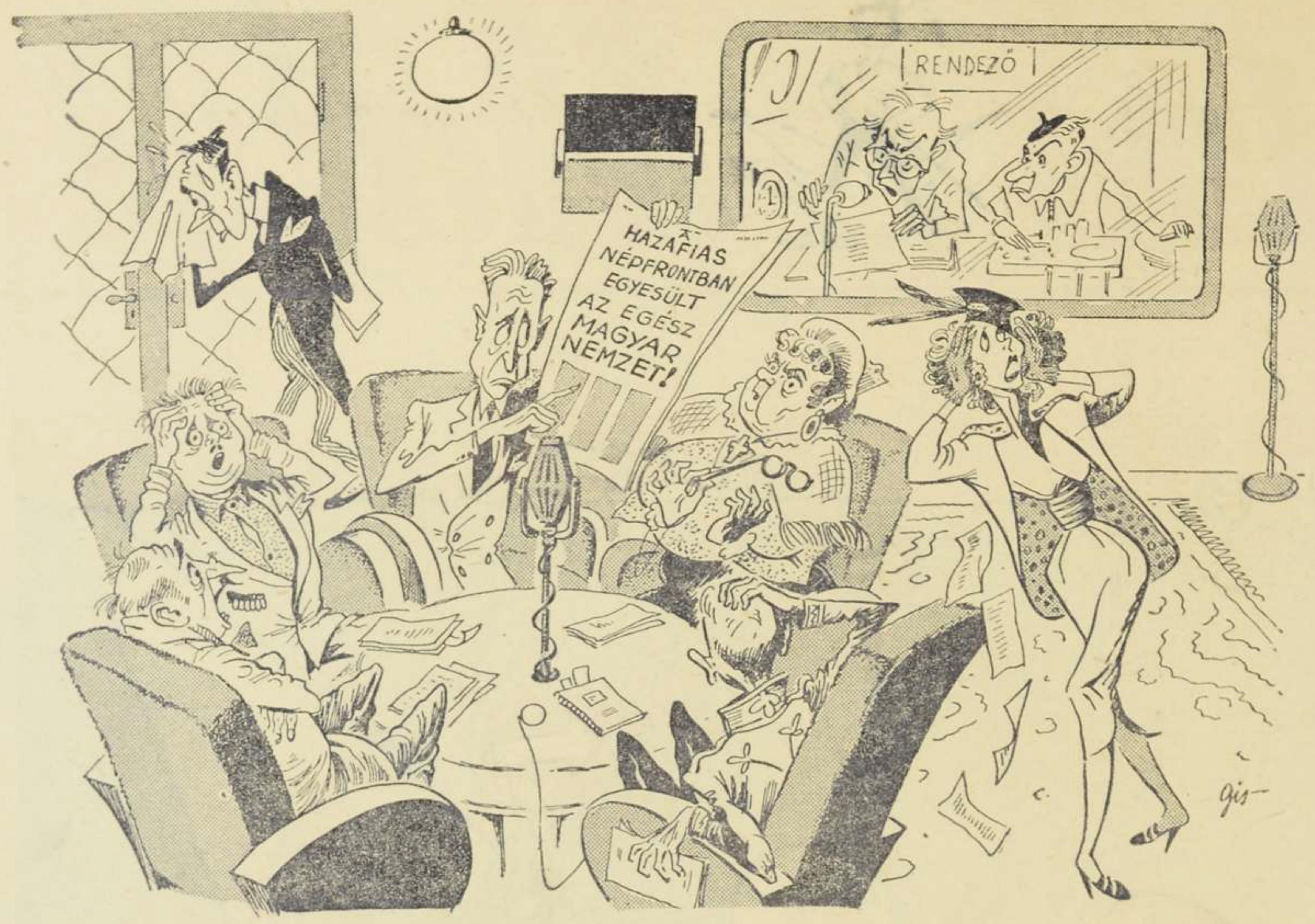
RENDEZŐ
A HAZAFIAS NÉPFRONTBAN EGYESÜLT AZ EGÉSZ MAGYAR NEMZET!
gis

— Úgy látszik, hiába dobáltunk le röpcédulákat . . .

A humor mesterei

AESOPUS[*]: Mesék

Egy asszonynak részeges volt a férje. Egyszer gondolt egyet: majd ő kigyógyítja az urát a szenvedélyből. Mikor legközelebb megint tökrészegen találta, annyira, hogy nem is tudott magáról, a vállára vette, kivitte a temetőbe és bezárta a halottaskamrába. Mikor már gondolta, hogy kijózanodott, újra kiment hozzá és megzörgette a halottasház ajtaját. A férje belül megszólalt: „Ki zörgeti azt az ajtót?" „Én vagyok, aki enni hoz a holtaknak" — felelte az asszony. „Hagyj engem testvér békén avval az evéssel — felelte a halott — csak háborgatsz vele. Inni hozzál!"

★

A macska meghallotta, hogy egy baromfiólban betegek a tyúkok. Orvosnak adta ki magát, az orvosi tudományhoz szükséges szerszámokkal elment a baromfiudvarba, a tyúkól előtt megállt és megkérdezte, hogy vannak a betegek. Azok mindjárt felismerték és a szavába vágtak: „Köszönjük, mihelyt elmész, jól."

★

Egy öregasszonynak megbetegedett a szeme és orvost hivatott. Az szorgalmasan eljárt hozzá és kenegette. Az asszonynak a kezelés alatt zárva kellett tartania a szemét, közben azonban az orvos minden alkalommal elvitt valamit a háztartásból. Mire kifosztotta, meg is gyógyította és kérte a kialkudott fizetségét. Az asszony nem akart fizetni, az orvos a bírák elé vitte. Ott az asszony elismerte, hogy megigérte a fizetséget az orvosnak, ha kigyógyítja. Azonban — tette hozzá — a szeme a gyógykezeléstől még jobban odavan, mint azelőtt. „Azelőtt — mondta — láttam a házamban minden holmimat. Most egyet sem látok.

A róka csufolta az oroszlánt, hogy csak egyet szül egyszerre. „Egyet — felelte az — de oroszlánt!"

★

A szamár egyszer tücsköket hallott muzsikálni. Ugy elfogta a szép hangra a gyönyörűség, hogy ő is utánuk akarta csinálni. „Mit esztek, hogy ilyen szépen muzsikáltok?" — kérdezte a tücsköktől. Mikor azok azt felelték, hogy harmatot, ő is harmatevésre fogta magát. Éhenhalt.

★

Az egyik görög isten, Hermes tudni szerette volna, mekkora becsben áll az emberek előtt. Elment hát egy szobrász műhelyébe. Meglátva Zeus szobrát érdeklődni kezdett. „Hogy ez?" „Egy drachma" — felelte a képfaragó. Hermes fölényesen mosolygott. Aztán tovább kérdezett: „Hát ez a Hera mibe kerül?" „Az egy kicsivel többe" — mondta a mester. Ekkor Hermes megpillantotta saját szobrát is. Természetesnek találva, hogy ő, a pénzszerzés istene, ő aztán igazán sokat fog érni az embereknek, megkérdezte: „Ez hogy?" „Ha a másik kettőt megveszed — felelte a mester — ezt odaadom ráadásnak".

---

[*] Aesopus attikai származású ógörög meseíró, pompásan megfogalmazott, tömör állatmeséiben leleplezi az akkori társadalom hibáit és az emberi gyengeségeket.

Kedélyes pletyka munkaidő alatt

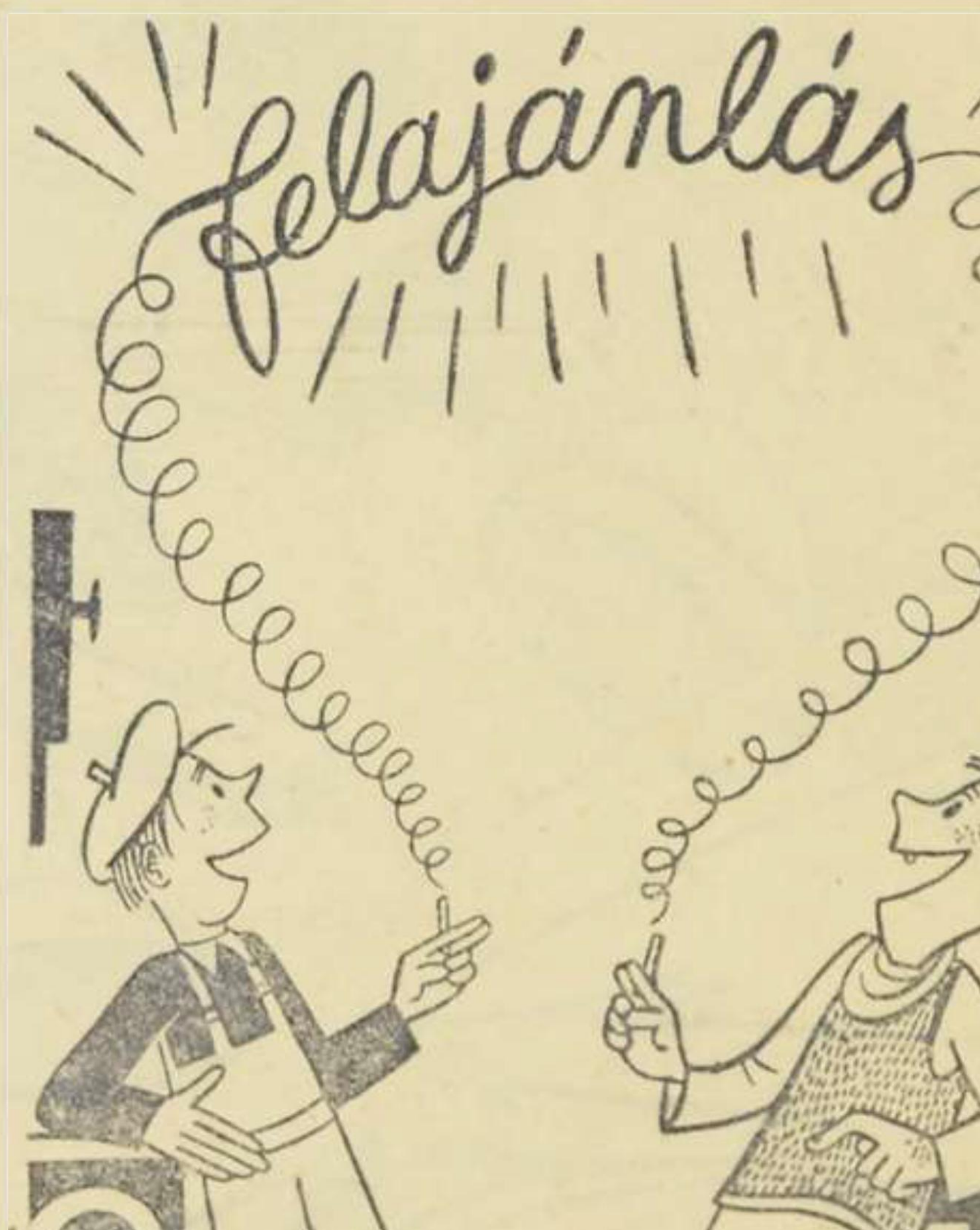

Füstbe megy a felajánlás . . .

Rajzos példázat . . .

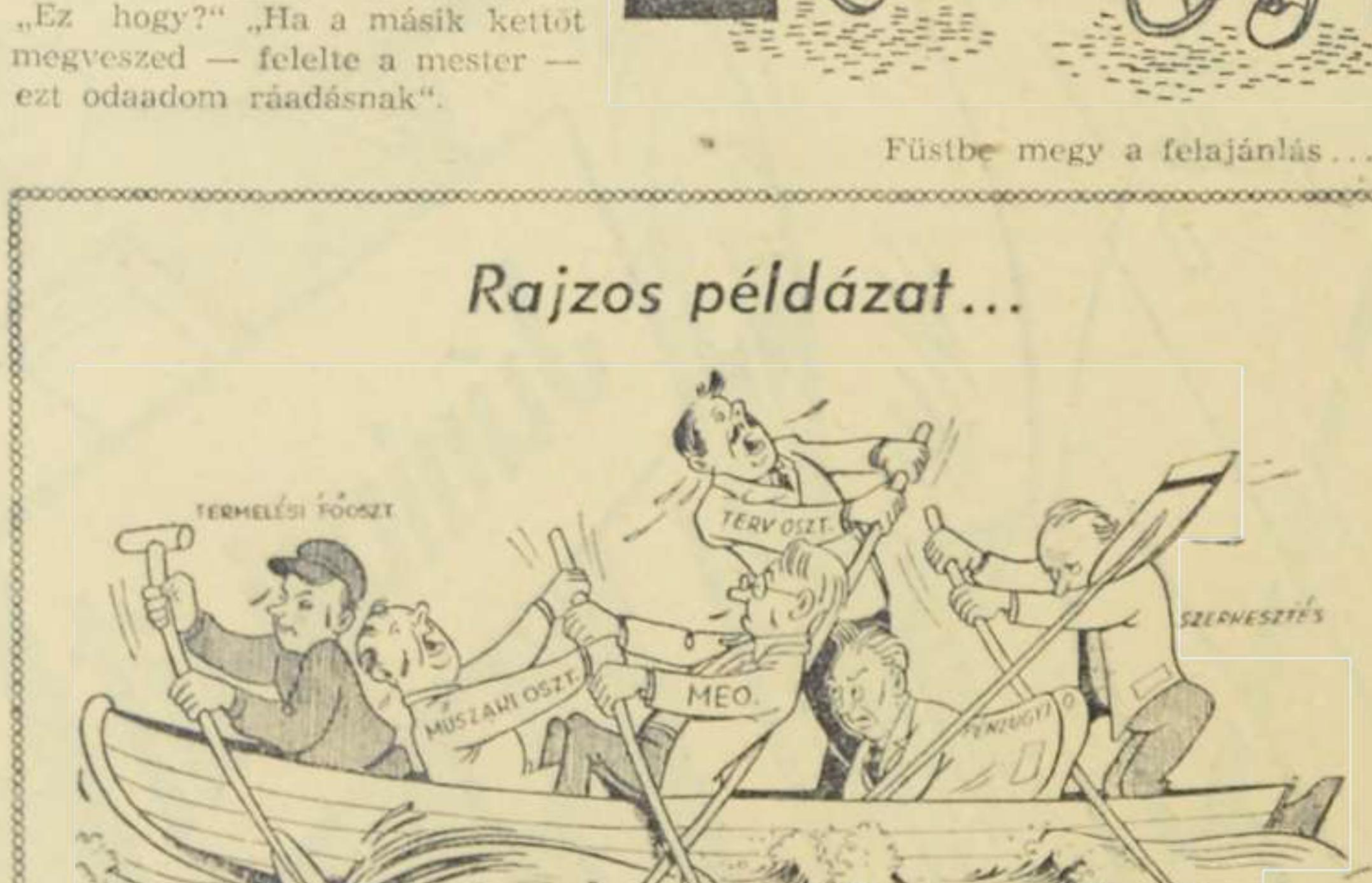

egyes vállalatok részére, ahol külső nehézségekre hivatkoznak, ahelyett, hogy szétnéznének a házuk táján.

Tetszik

A korterem ajtajában megállt és tétován körülnézett. Kezében egy üveg birsalma-befőttet szorongatott.

— Ide, ide, Letenye kartárs! — kiáltott rá az igazgató, felemelkedve a párnái közül. — Kedves, igazán kedves magától, hogy eljött . . . Látom, még nem felejtettek el a hivatalban . . . A befőttet tegye a szekrényre . . . Köszönöm . . .

— Hogy tetszik lenni? — kérdezte Letenye és óvatosan leült az ágy szélére.

— Nagyon beteg vagyok! — legyintett az igazgató és fájdalmasan mosolygott.

— Milyen fájdalmakat tetszik érezni? — érdeklődött Letenye részvevő arccal.

— Tetszik? — jajdult fel az igazgató. — Dehogy tetszik, de ha felemelem a hátam, úgy érzem magam, mint egy kettétört kifli.

— Úgy tetszik érezni? — csóválta meg a fejét Letenye. — Miért nem tetszik nyugodtan feküdni?

— Nyugodtan? — nyöszörgött a beteg. — Ha nyugodtan fekszem, akkor is szenvedek . . .

— Hajjaj, nem jó dolog a betegség!

— Mintha egy úthenger egyengetne . . . Akár elhiszi, akár nem, ma éjjel annyira fájt mindenem, hogy csillagokat láttam . . .

— Csillagokat tetszett látni? — Letenye csodálkozva nézett az igazgatóra, aki a plafonra bámulva némán bólintott. — Orvosságokat nem tetszik kapni?

— Kartársam! — könyörgött az igazgató összekulcsolt kezekkel. — Ne mondja mindig azt, hogy tetszik . . . Nekem nem tetszik itt semmi . . . Értse meg, beteg vagyok, beteg, tanulnak rajtam az orvosok . . .

— Tetszik tudni, rájár a szám . . . — szabadkozott Letenye bocsánatkérő mosollyal, aztán így folytatta: — Injekciót is tetszik kapni?

— Jaj! — kiáltott fel az igazgató és lehunyt szemmel mozdulatlanul feküdt az ágyon.

Igy mult el pár kínos pillanat.

Letenye zavartan krákogott és gyengéden meghúzta a párna csücskét.

— Mi van vele? — töprengett ijedten, aztán a beteg arca fölé hajolva, halkan így rebegett:

— Igazgató kartárs, csak nem tetszik haldokolni?

Az igazgató hirtelen felült, ujjával az ajtó felé mutatott és így üvöltött:

— Elég volt!

Letenye ijedten hátrált az ajtó felé.

— Miért tetszik idegeskedni? Hívjam az orvost?

Újabb vérfagyasztó üvöltés, Letenye ijedten menekült.

Hazafelé menet arra gondolt:

— Kár volt elmenni a kórházba . . . Most dühös lett rám . . . Nem tudom, miért?

Egyedüli vigasza az volt, hogy a birsalma-befőttnek úgyis penészedni tetszett . . .

Mikes György

Hóbortos ötletek

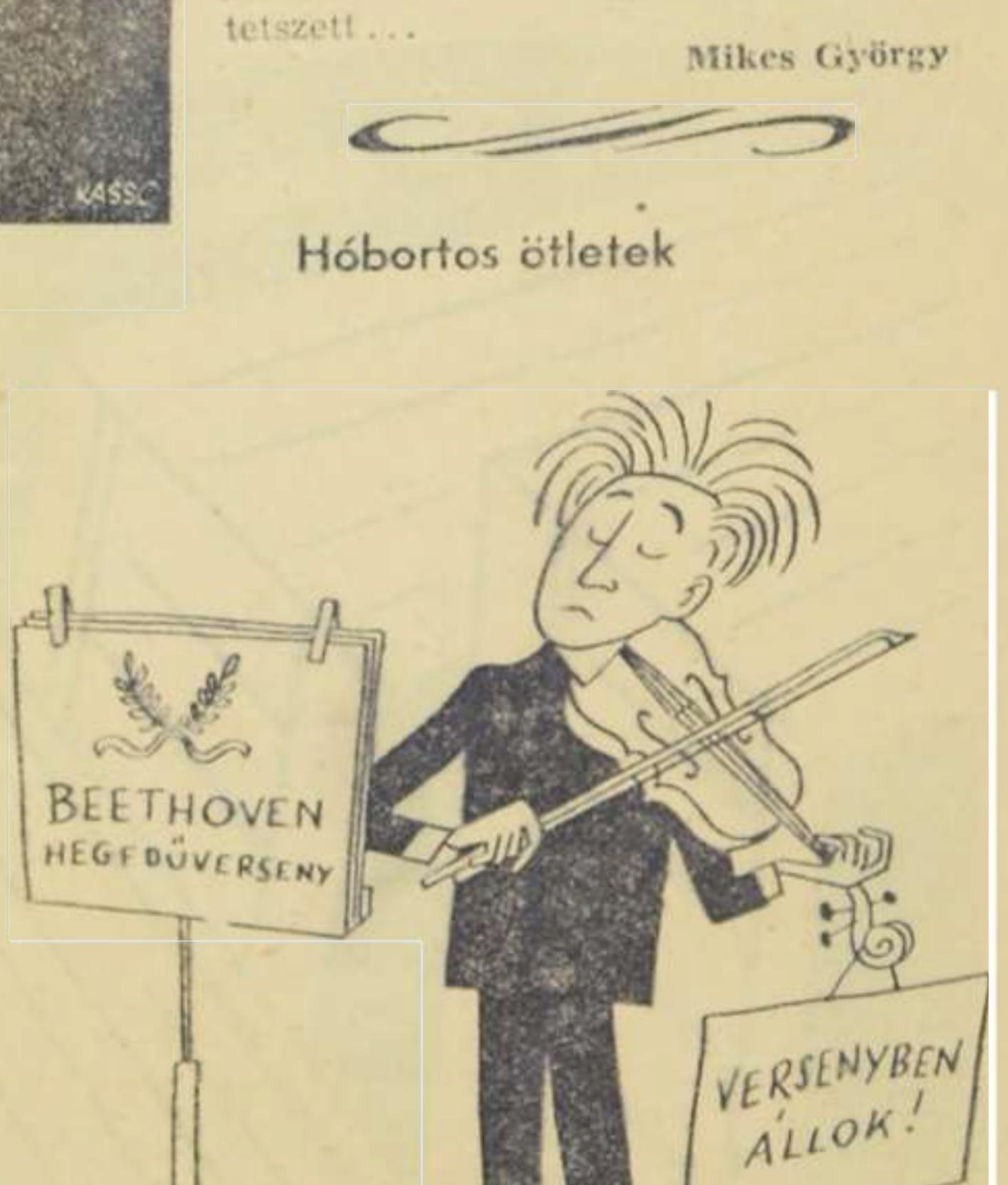

(Kaján Tibor rajza)

Párizsban

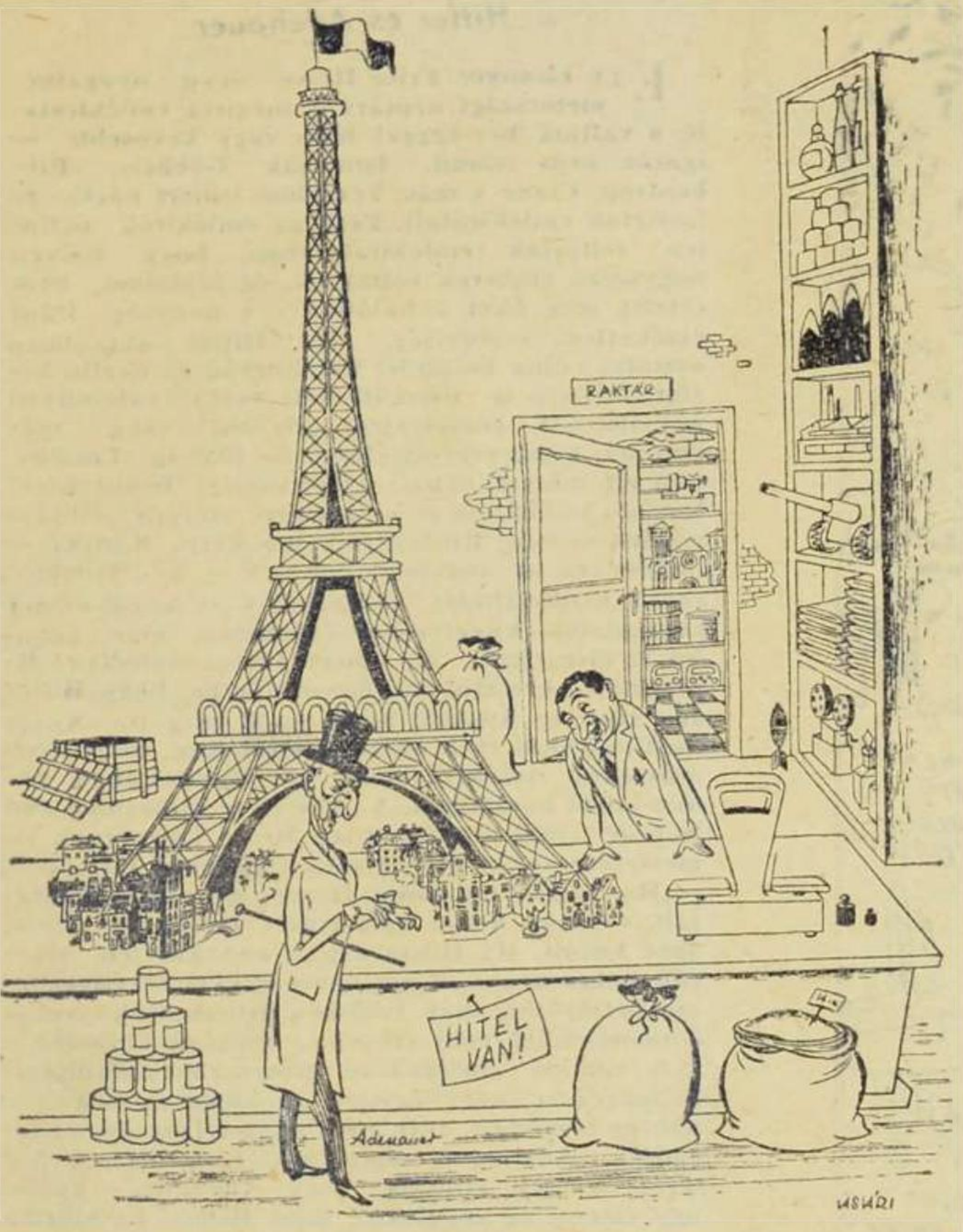

Mendes-France: Parancsolja, hogy becsomagoljam, vagy itt tetszik elfogyasztani?

Szüreti vendégek

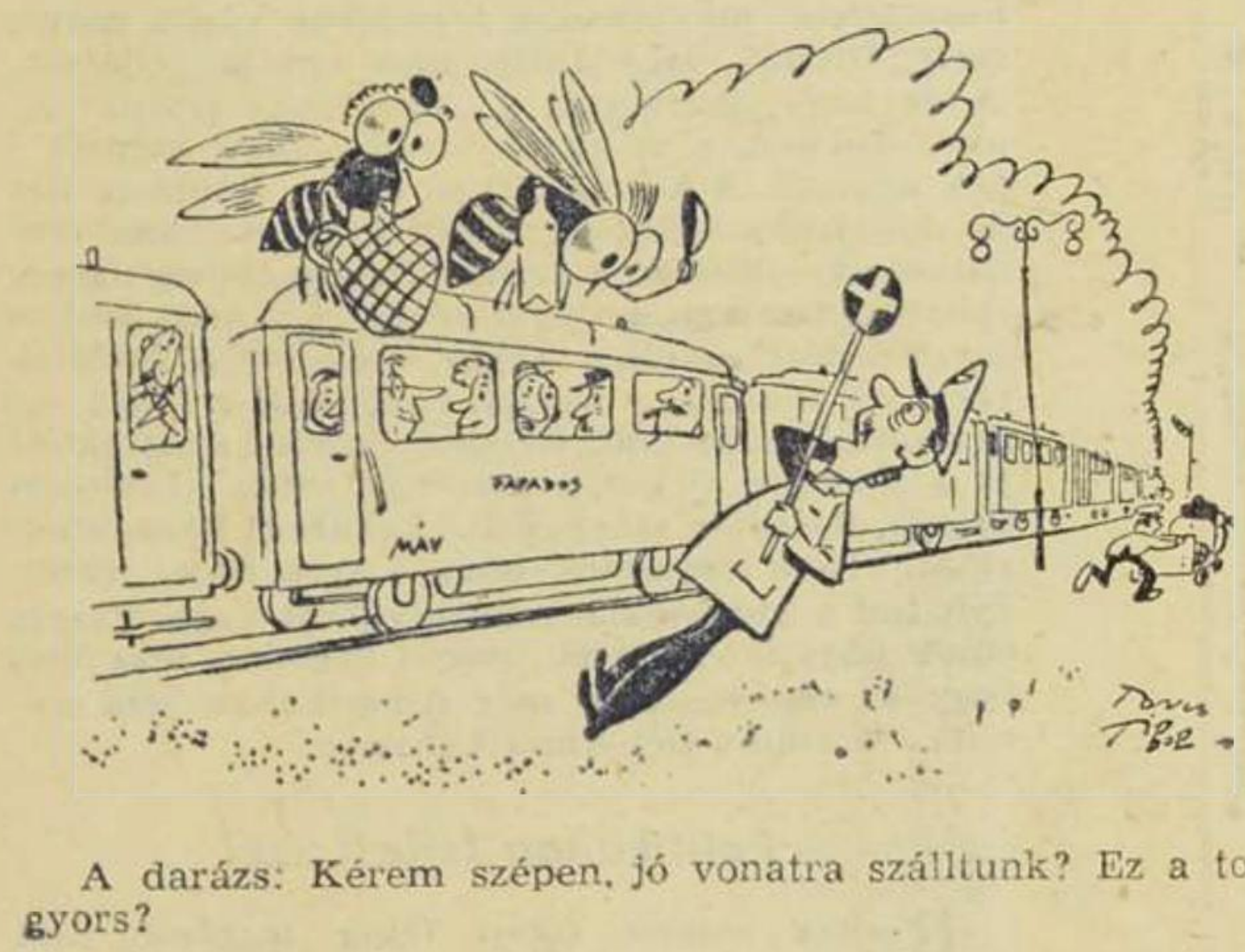

A darázs: Kérem szépen, jó vonatra szálltunk? Ez a tokaji gyors?

Éljen a Hazafias Népfront!

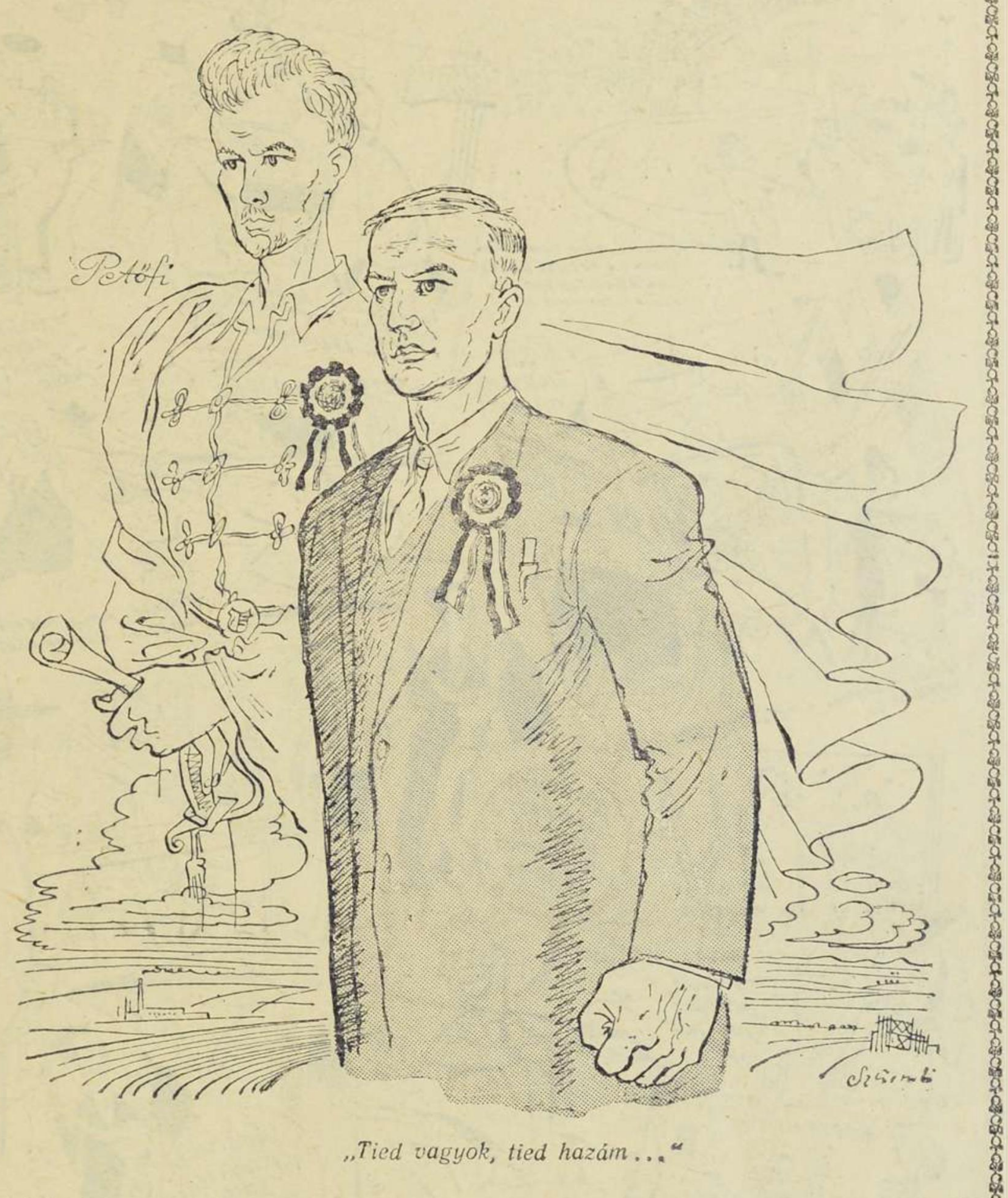

„Tied vagyok, tied hazám ...”

Így történt

Addig csak eljutottunk, hogy a németek megszaladtak. Némely része a betonon vitte a nyúlcipőt, a másik a szentmártoni úton mentette a bőrit. A szovjet katonák nem nagyon igyekeztek utánuk. Beérték azzal, hogy Várkonytól, Tószegtől ostorhegyezték az ellenséget. Éjfélre szépen elcsendesedett a város.

Másnap a kiváncsiság engem is kivitt az utcára. Bámultam azt a nagy felvonulást, ami a németeket sokezer kilométeren át megkergette.

A katolikus templom táján egy figura fogat jött rám szemközt, rossz, pókoslábú szürke volt összefogva egy mindenórás tehenkével. A hámjuk összetoldott zsákdarabokból került ki.

A kocsin hegyire-hátára állott a portéka. Frissen tört kukorica, marhatök, kéthektós hordó, dunna, párna, egymásra hányt fazekak nyomták a szekéroldalt. Gerecze bácsi pedig madzaghajtószáron igazgatta a szürkét meg a tehénkét.

— Jó napot, Gerecze bácsi! — köszöntem rá az öregre.

— Jó napot! — kapta fel az öreg a fejét, de abban a pillanatban már tuszkolta is a jószágokat. Mert azok rögtön megálltak az öreg hangjára. A szürke azonnyomban fel is vette az egyik hátsó lábát, a tehenke is a szügyire engedte a fejét. Mindkettő hamarosan elbóbiskolt.

— Látja, szomszéd! Ez lett a két gyönyörű lovamból. Ez a féderes kocsimból. Elvitte tülem a német. A nehézség érje el menekülésében.

— Sose panaszolja, Gerecze bácsi! Van, aki jobban megszázalékolt a háborúért,

Ugylátszik, ezzel könnyen megvígasztaltam az öreget, mert elővette a dohányzacskót, ami ilyen esetben jót jelent.

A pipa már vígan sercegett, amikor az öreg rászánta magát az indulásra.

— Szomszéd! Gyürekezzünk neki! Tóljuk rá a kocsit erre a két laffancsra, mert ezek maguktól meg nem indulnak.

Megfogtuk a küllőket, kínoztuk, csavartuk. Ugy látszott, hogy sikerül, mert hol a gebe, hol a tehénke rántott egyet a kocsin. De hiszen éppen ez lett a baj, mert erre a rángatásra megindult a portékák tetejéről a gyalogspórhét. Éppen nekem tartott.

— Kapja el, lelkem, mert pocsékra válik — kiáltotta ijedten az öreg. Szerencséje volt, hogy a tűzhely egyik lábát elkaptam. Bizonyosan izzé-mákká tört volna a flaszteron.

— Szólítsa csak őket, bátyám! Meg ne álljunk! Mert valamelyik újra megköti magát.

Minden úgy ment, ahogyan álhitottuk. Már lecsörömpöltünk a Szolnoki-útról a mi utcánkra. Kőborítása nincsen, az a jó fekete föld pedig nagyon finoman összekeveredik az esőlével. Persze ezt csak akkor vettük észre, amikor már féllábszárig benne álltunk a latyakban. A két jószág is úgy leragadt, hogy se té, se tova.

— Hát, kedves szomszéd, most már itt hetelünk. Hacsak valaki meg nem szabadít bennünket!

A kezem már nagyon megmacskásodott a tűzhely tartásában, az öreg észrevette és segítségemre sietett. Egyik lábával a járdán állt, a másikkal a hátsó kerékagyra próbált lépni. Bökdöste a spórhétot, igazgatta volna a helyére. Egyszer csak hirtelen hátrakapta magát és belefarolt a kátyuba. Mire feltápászkodott, könyékig belepocskolt a sárba. A tűzhely pedig egyet fordult a levegőben s bele egyenesen a pocsolyába.

— Azon törjük a fejünket, hogy miképpen szabaduljunk ebből a bajból.

— Ráverem az ablakot az első emberre.

— Ne is próbálja! Nincs itt az utcasoron egy teremtett lélek se.

— Hát akkor itt veszünk a sárban?

— Hacsak valami csuda nem segít rajtunk.

A csoda abban a pillanatban már felénk is tartott. Testes luxautó vágtatott felénk. A sár véknyasát a házak faláig széjjelcsapta.

— No, csak ez köllött! Essen ki a kereke, mielőtt ganévá tipor.

A gép vagy két lépésre megállt. Nagy, megtermett szovjet katona lépett ki belőle.

— Mi baj, papa? Nem tudsz menni?

— Nem ám! Fújd fel! Innen a teremtő se vesz ki bennünket. Elakadtunk!

A katona odalépett a kocsi fárúhoz. Megmarkolta keményen a lőcsöt s nagyot lökött a szekéren. A szürke felkapta a fejét, a tehénke megbillentette a farát. Egyéb aztán nem is lett az erőlködésből,

Az orosz türelmesen nézte a fogatot. Majd hirtelen felderült a képe s az autóhoz vágódott. Gázt adott és szépen gondosan nekihajtott a szekérnek. A szürke rántott egyet, a tehénke kényelmesen megindult, mi pedig lelkesen hunyorgattunk a katonának.

Gerecze bácsi a madzagszárral próbálta egyensúlyban tartani a fogatot. Ha lassan is, de haladtunk. Haladtunk ám a végzet felé. A következő pillanatban az egyik első kerék belefordult egy kátyuba, félrevágta a rudat. A sofőr nem vette rögtön észre a váratlan akadályt és úgy elgázolta a kocsi egyik hátsó kerekét, hogy a szekér fara rögtön le is kussajtott.

— Hát ezzel meg is vagyunk — veresedett el az öreg.

A katona egy hatalmas demizsonnal lépett ki az autóból.

— Nicsevo, papa! — azzal odanyujtotta az üveget a bácsinak, aki a világ legtermészetesebb mozdulatával vette a szájára az üveget.

— De régen ittam ilyen kedvemrevaló szilvapálinkát.

A katona is jól meghúzta, én se akartam elmaradni. Már vagy ötször körüljárta a butika s az arcunk ugyancsak nekipirosodott.

Bizony jó délre járt, mikorra az orosszal megértettük, hogy már sokaljuk a tétlenkedést.

Könnyen segített rajtunk. Kézzel-lábbal elmagyarázta, hogy fogjuk ki a forspontot, ő pedig megkerülte az elült szekeret az autóval, eléje curukkolt s egy lánccal hozzákötötte a kocsirudat. A sporhétot a hummi tetejébe vágtuk s úgy indultunk végig a Népkör-utcán.

Gerecze mama csak nagy döngetésre nyitott ajtót.

— Hol maradsz, te ember? Már arra véltem, hogy nem is élsz!

Az autó könnyen behúzott az udvarra. Gerecze tata bekötötte a lovat meg a tehenet. Aztán ő is bejött a házba. Akkorra a színitjavát el is daráltam a mondókának.

Gerecze mama mosolyogva símogatta meg a szovjet katona kezét.

Hát persze, ennyivel nem is engedtük útjára. Le kellett neki húzódni a Gerecze mama asztalához. Kétszer is tele kellett merni a tányért az illatosan párolgó kakaspörköltből és főként nagyokat kellett neki koccintani velem meg Gerecze tatával.

★

Február huszonharmadikán nagy parádé volt a városban. Ott seregtem-forogtam az emelvény körül, amikor a tisztek között megláttam azt a katonát, aki Gerecze-szomszédot hazasegítette.

Odafurakodtam egyik ismerősömhöz, akiről tudtam, hogy tolmács az orosz komandón.

— Mondja, ki az a szépen dekorált tiszt? — s rámutattam a mi katonánkra.

— Az? Ivanov őrnagy! Hadmérnök! Bátor katona, kiváló technikus és nagyon jószívű ember!

Rábólintottam s akkor már tudtam, hogy alkalomadtán nekem is lesz valami kedves mondanivalóm Ivanov őrnagyról. Ahogy látják, most ez az alkalom beközelgett.

Rossi Károly

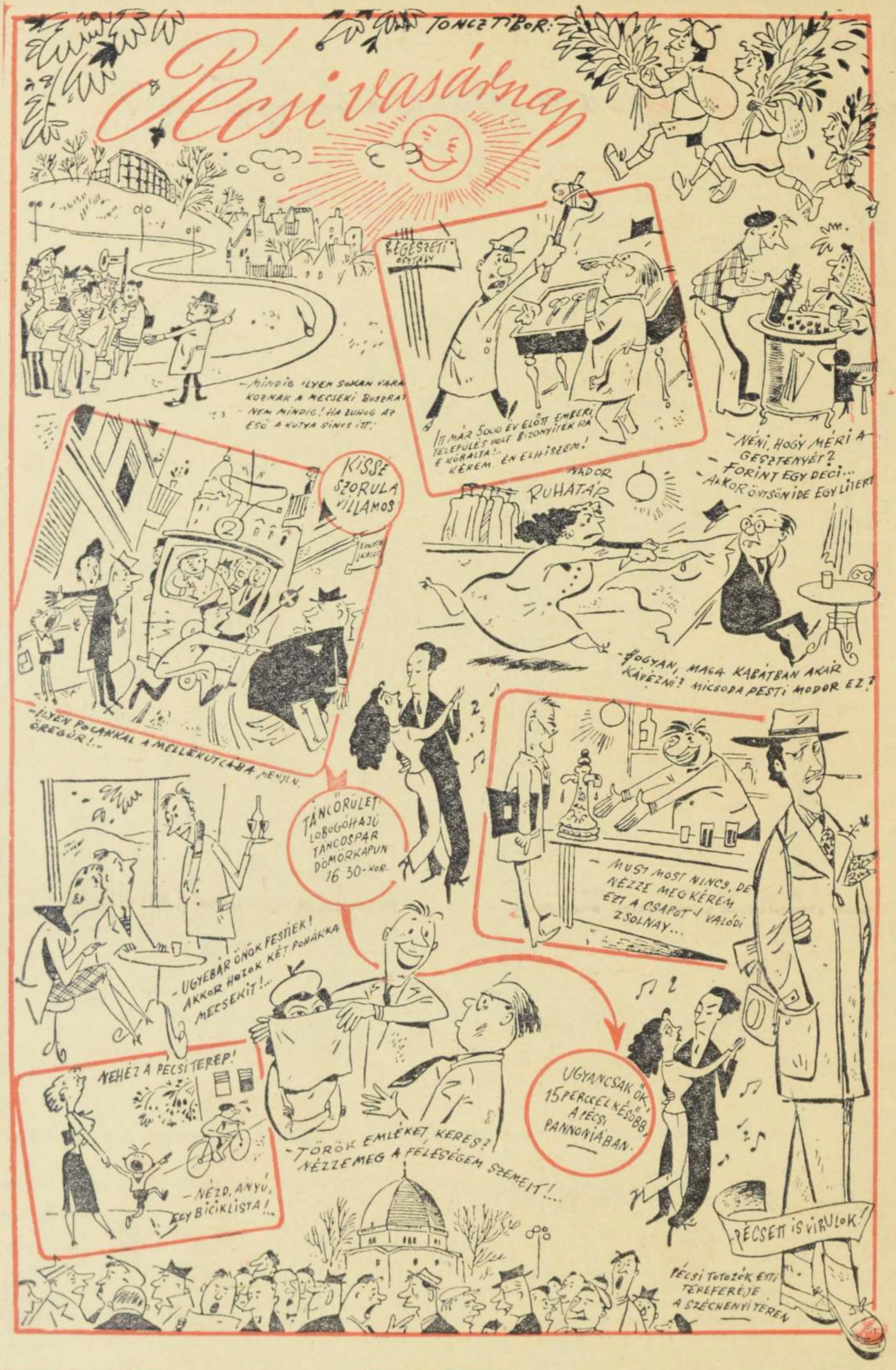
TONCZ TIBOR:
Pécsi vasárnap
—MINDIG ILYEN SOKAN VÁRAKOZNAK A MECSEKI BUSZRA?
—NEM MINDIG! HA ZUHOG AZ ESŐ A KUTYA SINCS ITT.
RÉGÉSZETI OSZTÁLY
—ITT MÁR 5000 ÉV ELŐTT EMBERI TELEPÜLÉS VOLT BIZONYÍTÉK RÁ E KŐBALTA!..
—KÉREM, ÉN ELHISZEM!
—NÉNI, HOGY MÉRI A GESZTENYÉT?
—FORINT EGY DECI...
—AKKOR ÖNTSÖN IDE EGY LITERT
KISSÉ SZORULA VILLAMOS
—ILYEN POCAKKAL A MELLÉKUTCÁBA MENJEN, ÖREGÚR!..
NÁDOR
RUHATÁR
—HOGYAN, MAGA KABÁTBAN AKAR KÁVÉZNI? MICSODA PESTI MODOR EZ?
TÁNCŐRÜLET LOBOGÓHAJÚ TÁNCOSPÁR DÖMÖRKAPUN 16 30-KOR.
—MUST MOST NINCS, DE NÉZZE MEG KÉREM EZT A CSAPOT — VALÓDI ZSOLNAY...
—UGYEBÁR ÖNÖK PESTIEK! AKKOR HOZOK KÉT POHÁRKA MECSEKIT!..
NEHÉZ A PÉCSI TEREP!
—NÉZD, ANYU, EGY BICIKLISTA!..
—TÖRÖK EMLÉKET KERES? NÉZZE MEG A FELESÉGEM SZEMEIT!..
UGYANCSAK „ŐK", 15 PERCCEL KÉSŐBB, A PÉCSI PANNONIÁBAN.
PÉCSETT IS VIRULOK!
PÉCSI TOTÓZÓK ESTI TEREFERÉJE A SZÉCHENYI TÉREN

Külföldi szemle

Hitler és Adenauer

Egy bizonyos Fritz Hesse nevű nyugatnémetországi néptárs is megírta emlékiratait, s valljuk be: eggyel több vagy kevesebb — igazán nem számít. Ismerjük Göbbels, Ribbentrop, Ciano s más, kevésbbé ismert nácik és fasiszták emlékiratait. Ezek az emlékírók őszintén feltárták emlékirataikban, hogy milyen nagyszerű emberek voltak ők, de fájdalom, nem értette meg őket a hálátlan s a nagyság iránt érzéketlen emberiség. Ha Hitler okosabban osztotta volna be idejét Sztálingrád és Berlin között, talán ő is összeüthetett volna valamilyen önvallomást, önéletrajzot „Arcom" vagy más címmel. Fentnevezett Hesse úr 1939-ig Londonban élt mint a néhai „Völkischer Beobachter" londoni tudósítója és — a szerző szerény állítása szerint — mint Ribbentrop jobbkeze. Könyve — „Hitler és az angolok" címmel — a „Wingate" angol kiadóvállalat jóvoltából s az angol-német kapcsolatok kimélyítése érdekében már angolul is megjelent. A könyv Hesse személyes élményein keresztül azt bizonyítja be, hogy Hitler úgy szerette Angliát, hogy majd megette. Angol hadifoglyokat csak azért öletett meg, mert azok erőszakos cselekedetekkel veszélyeztették a német-angol barátságot. A „The New Statesman and Nation" című angol hetilap Hesse könyvének ismertetése során erre a megállapításra jut:

„Ha valaki elfogadja Hesse úr megállapításait, valóban nehéz választania Hitler és Adenauer között. Ha Hesse úrnak annakidején sikerült volna nagyobb meggyőző erővel érvényesítenie befolyását, már 1939-ben élvezhettük volna a németekkel való szövetség minden áldását."

A cikkíró mélabúsan gúnyos megállapításai kellőképpen megvilágítják azoknak az angoloknak az érzelmeit, akik nem nagy lelkesedéssel fogadják Adenauer angolbarát kijelentéseit. Azt természetesen elhiszik, hogy Adenauer éppen úgy szereti az angolokat, mint Hitler. És mintha hallanák Adenauer csábító dalát: „S ha én szeretlek, jól vigyázz..."

Brazíliai kaland

Ava Gardner csinos amerikai filmszínésznő. Sok pénze, sok férje és sok rajongója van. Formalista művésznő, a formáiban van a művészete. Oféliát, vagy Júliát nem akarja eljátszani, de nagy sikere volt a „Mezítlábas grófnő" című filmben, s az egyik bíráló „állati szépség"-nek nevezte. A közelmultban rövid üdülésre Rio de Janeiroba érkezett, s egy cseppet sem csodálkozott, amikor a repülőtéren a tömeg megrohanta. Istenem, a népszerűség... Annál jobban meglepődött azonban akkor, amikor a brazilok rángatni kezdték a karját, rugdalták a lábát és el akarták gáncsolni. Rendőri fedezet alatt jutott el a szállóba. Másnap már egy sereg táviratot kapott, ilyenféle szöveggel: „Takarodj haza, amerikai!" Nem ismeretes, hogy a szép Ava menynyit tud a guatemalai eseményekről vagy Vargas elnök öngyilkosságáról, annyit azonban már tud, hogy az amerikaiakat már Amerikában sem szeretik. Mármint Dél-Amerikában...

Politikailag fejlett szél

Ródosz szigete fölött fehér léggömb tűnt fel a minap. A léggömbből rengeteg röpirat hullott le a napsugaras görög sziget földjére. A szigetlakók érdeklődéssel nézegették a röpiratokat, de nem tudták elolvasni, mert Ródoszban úgyszólván senki sem beszél magyarul. Pedig valószínű, hogy a röpiratok tartalma nagy lelkesedést keltett volna a lakosok között. Vajjon melyik görög hazafinak nem dobogna hevesebben a szive ilyen szavakra: „Küzdjetek az elnyomás ellen!"?

A röpiratokat persze nem Ródosznak szánták, a politikailag fejlett északi szél azonban úgy gondolta, hogy oda fújja ezeket a lelkesítő cédulákat, ahova valók.

F. L.

Ne ilyen legyen az új tanácselnök!

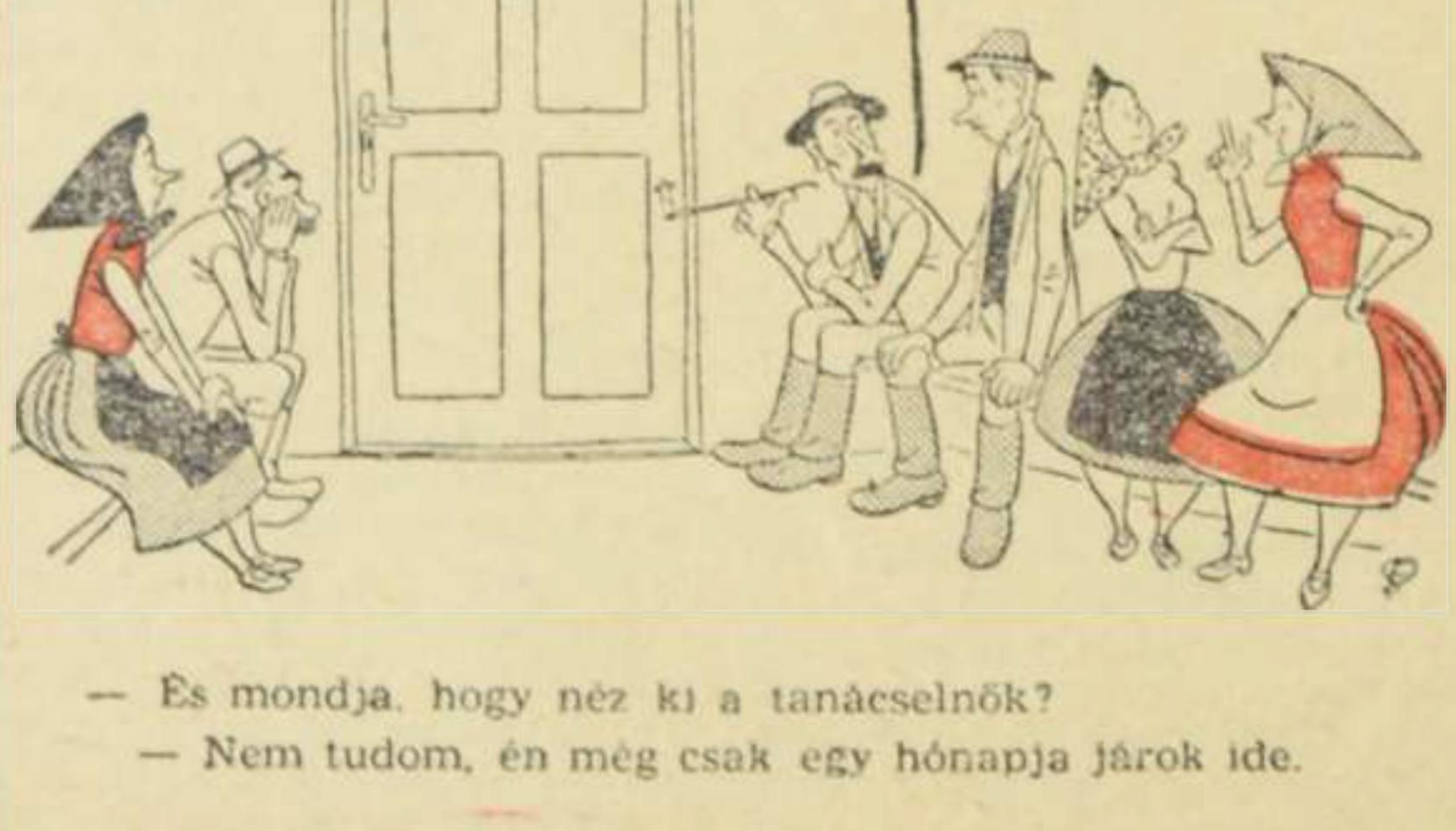
TANÁCSELNÖK

— És mondja, hogy néz ki a tanácselnök?
— Nem tudom, én még csak egy hónapja járok ide.

Ismeri a MEZŐKER-t

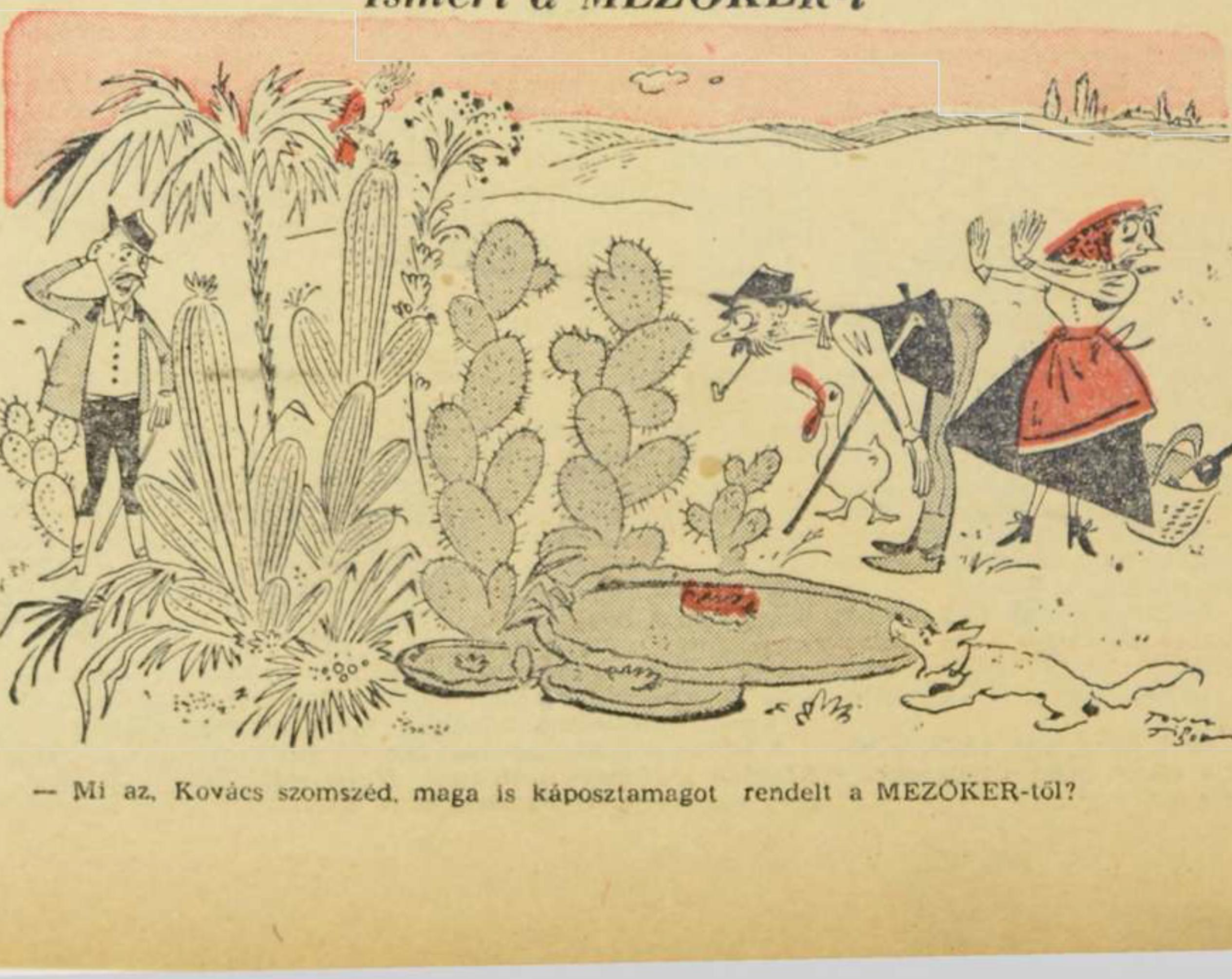
Toncz Tibor

— Mi az, Kovács szomszéd, maga is káposztamagot rendelt a MEZŐKER-től?

13 válogatott rajz a válogatott 11-ről

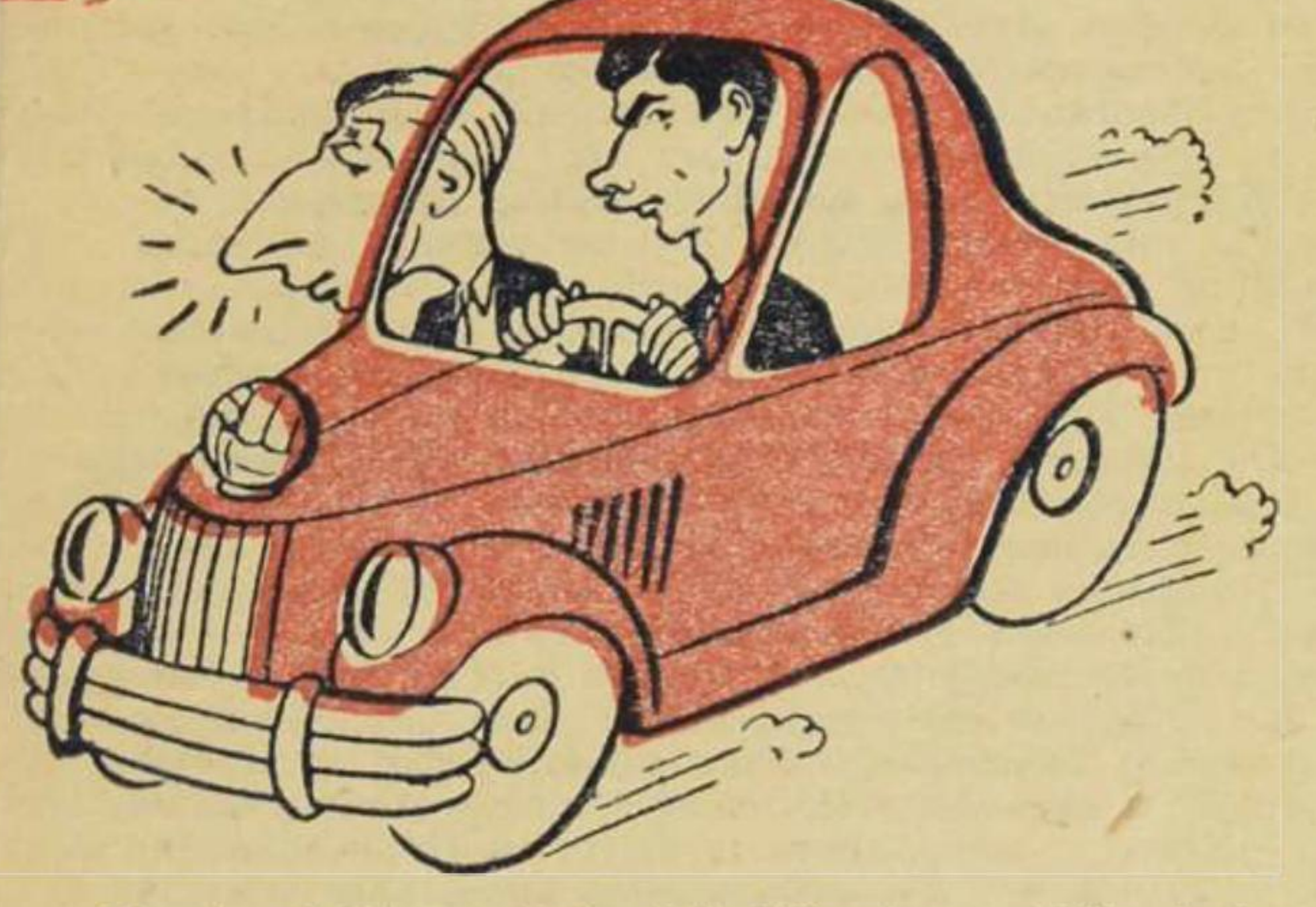

Kocsis mindig magával viszi Czibort az autóján. Indexnek használja a balszélső orrát...

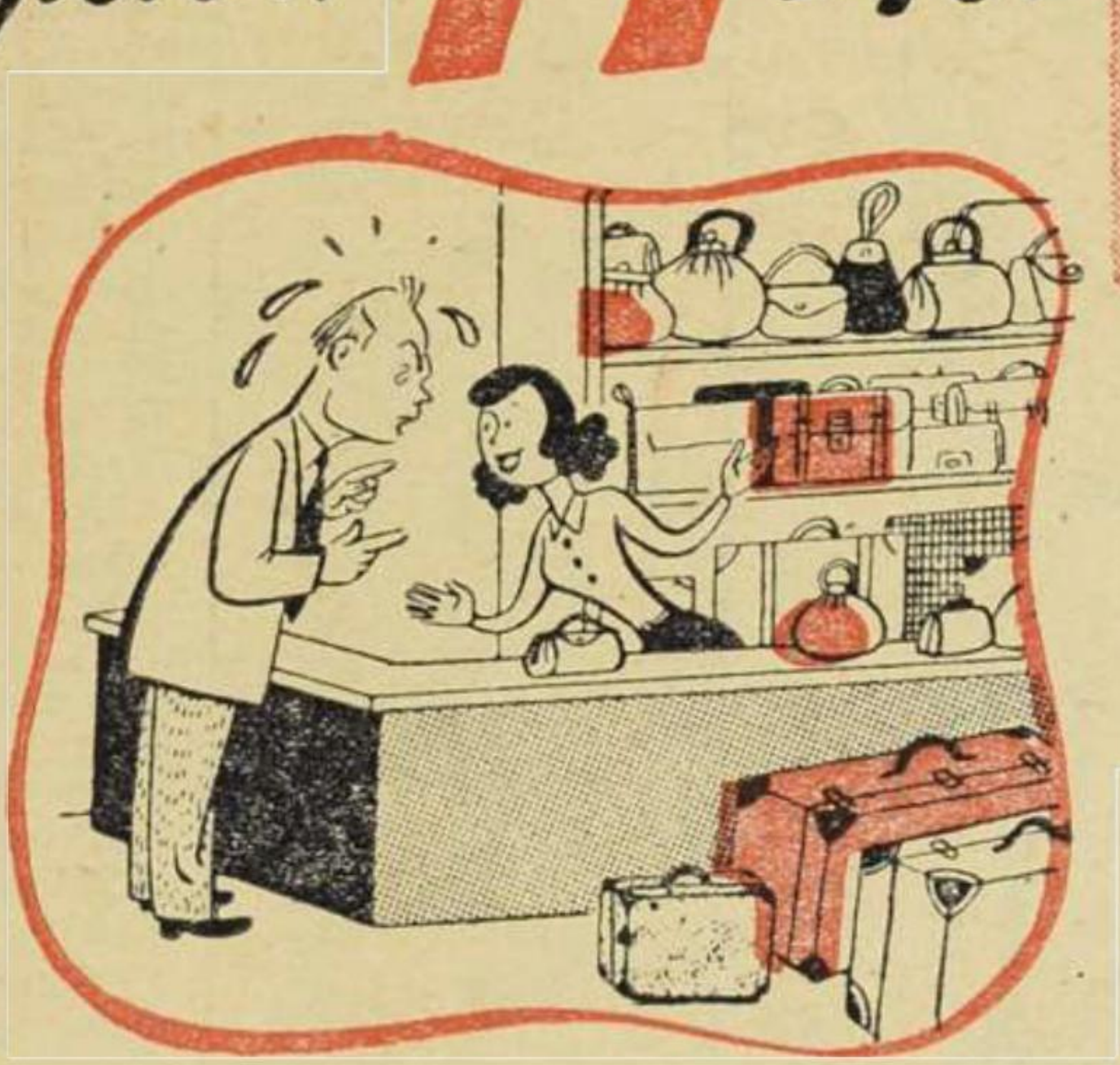

Buzánszky Prágában aktatáskát akart vásárolni. Tudott néhány szót csehül, németül, de nem tudta megmagyarázni, hogy mit akar venni. Az elárusítónő egy ideig hallgatta Buzánszky erőlködését, azután szegedi tájszólással megjegyezte:

— Mögmondhatja neköm magyarul is...

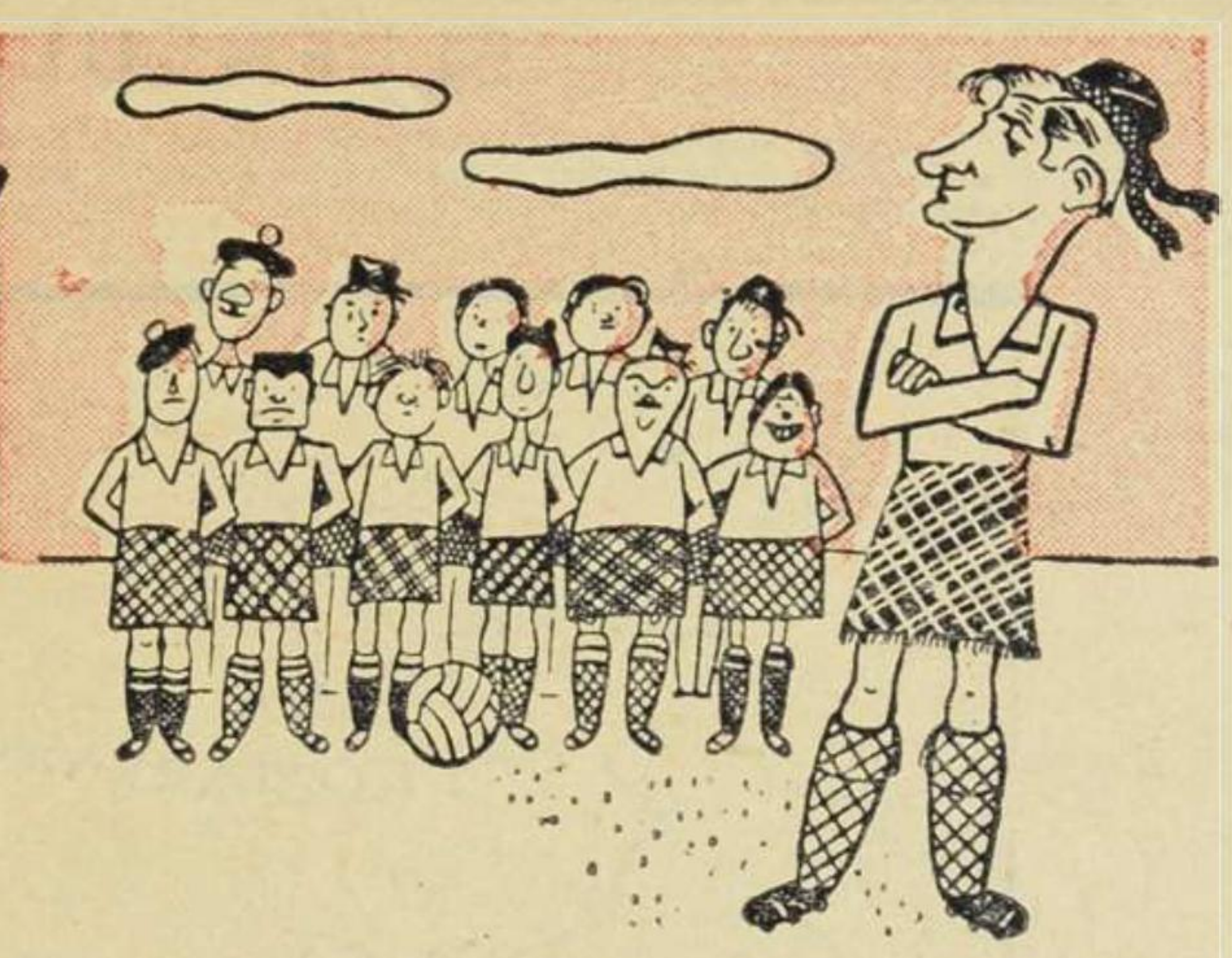

Lóránt nemcsak kitűnő védőjátékáról, hanem túlzott takarékosságáról is nevezetes. Glasgowban tehát a skót csapat 12 tagból fog állani. A válogatott skót tizenegyből és a skót Lórántból.

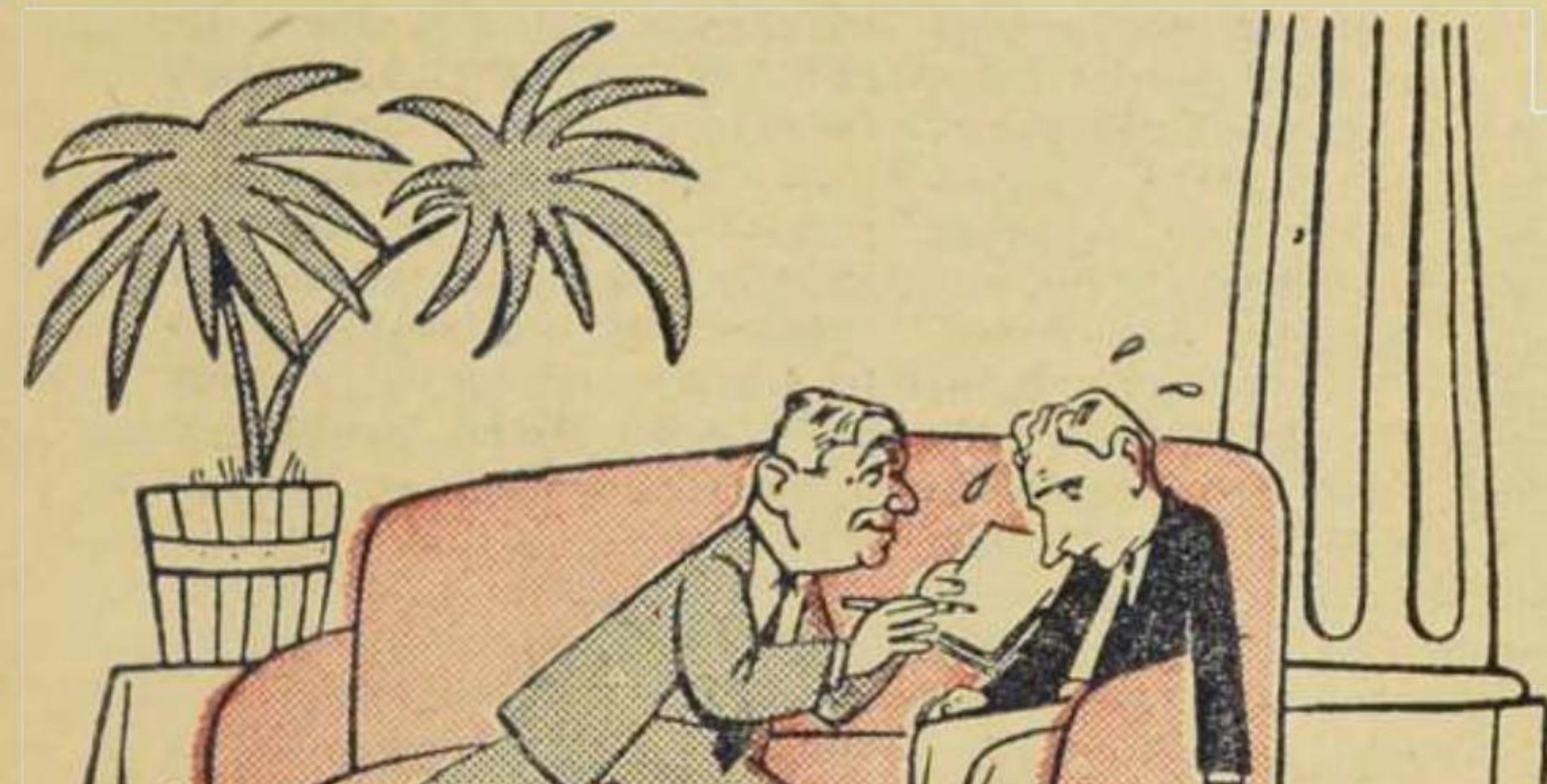

Az ujságíró (a szófukar Hidegkútihoz): Legalább két szót mondjon!

Hidegkúti: Tudja mit inkább játszom másfél órát!

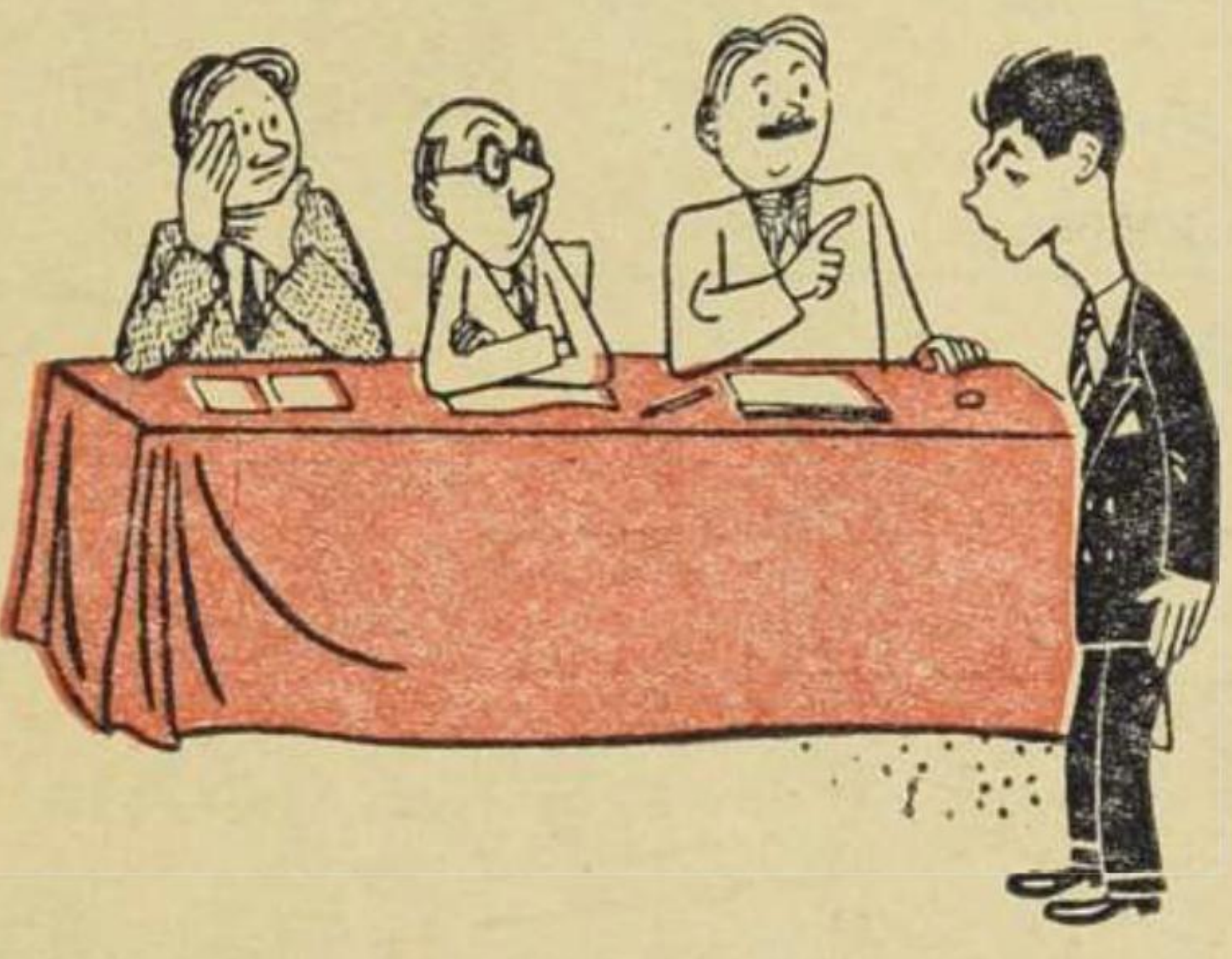

Fenyvesi még középiskolás. Legutóbb az ábrázoló geometriaórán a tanfelügyelő megkérdezte tőle:

— Mit tud a szögekről?

— Ha jó labdát kapok a balszélre, akkor a góllövéshez a hatos sarka a legjobb szög.

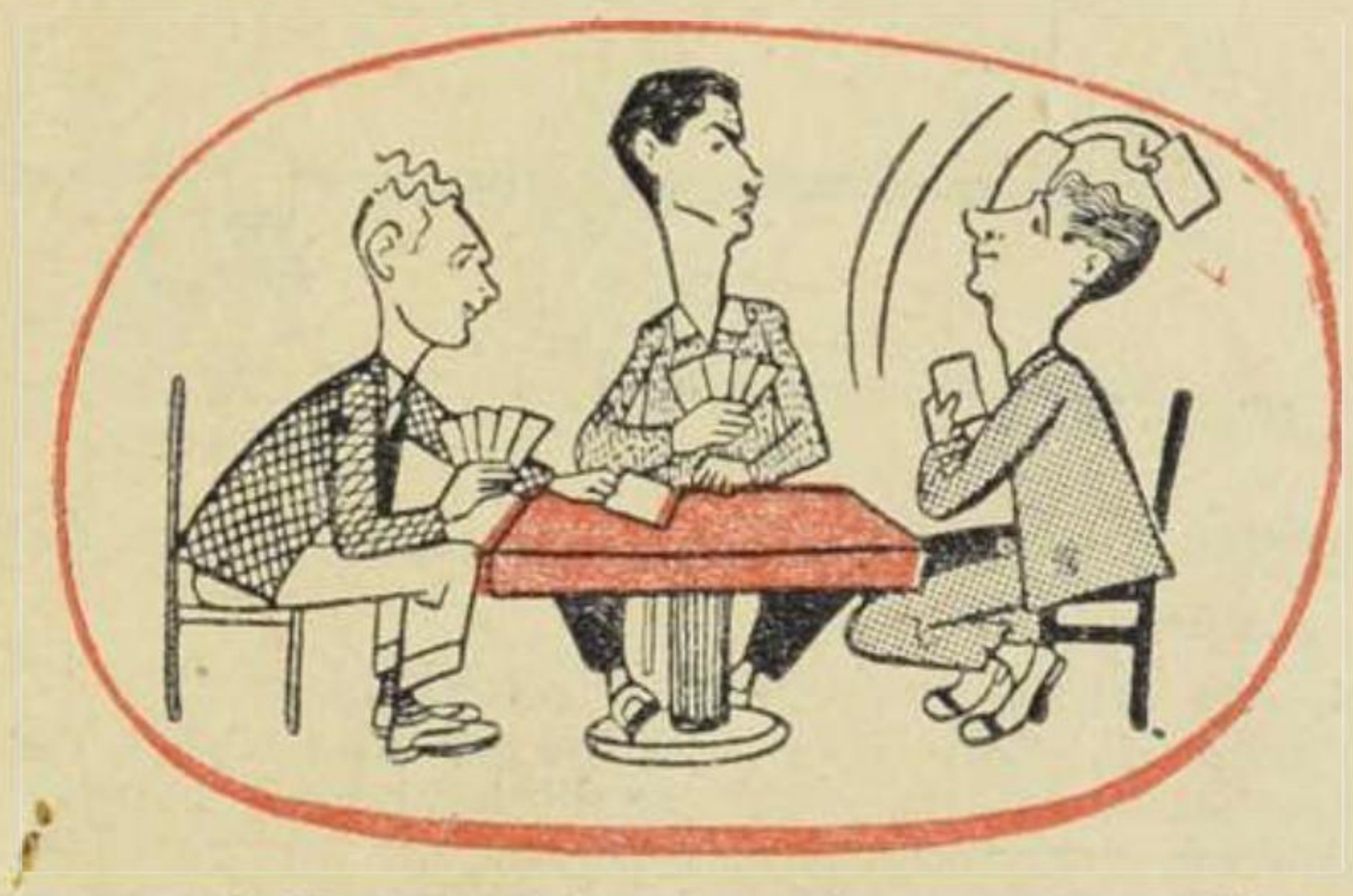

A válogatott tizenegy három tagja „válogatott" huszonegyet játszik .. (Palotás, Kocsis, Bozsik.)

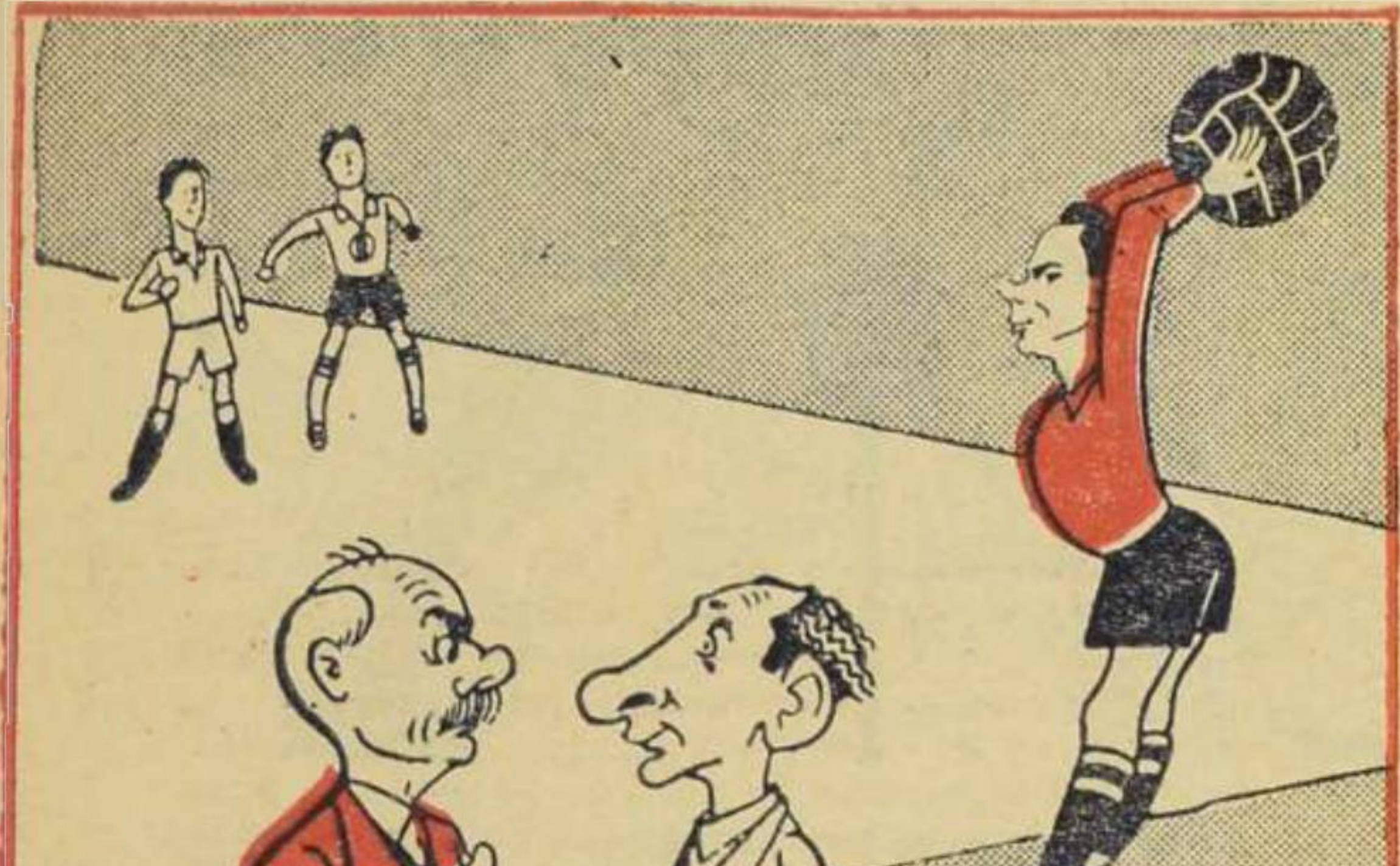

Kárpáti a csapat legjobb partdobója. Édesapja egyizben így szólt Mándi Gyula állami edzőhöz:

— Kikérem magamnak, hogy fiamat állandóan a kigurult labdák felszedésére és bedobására használják!

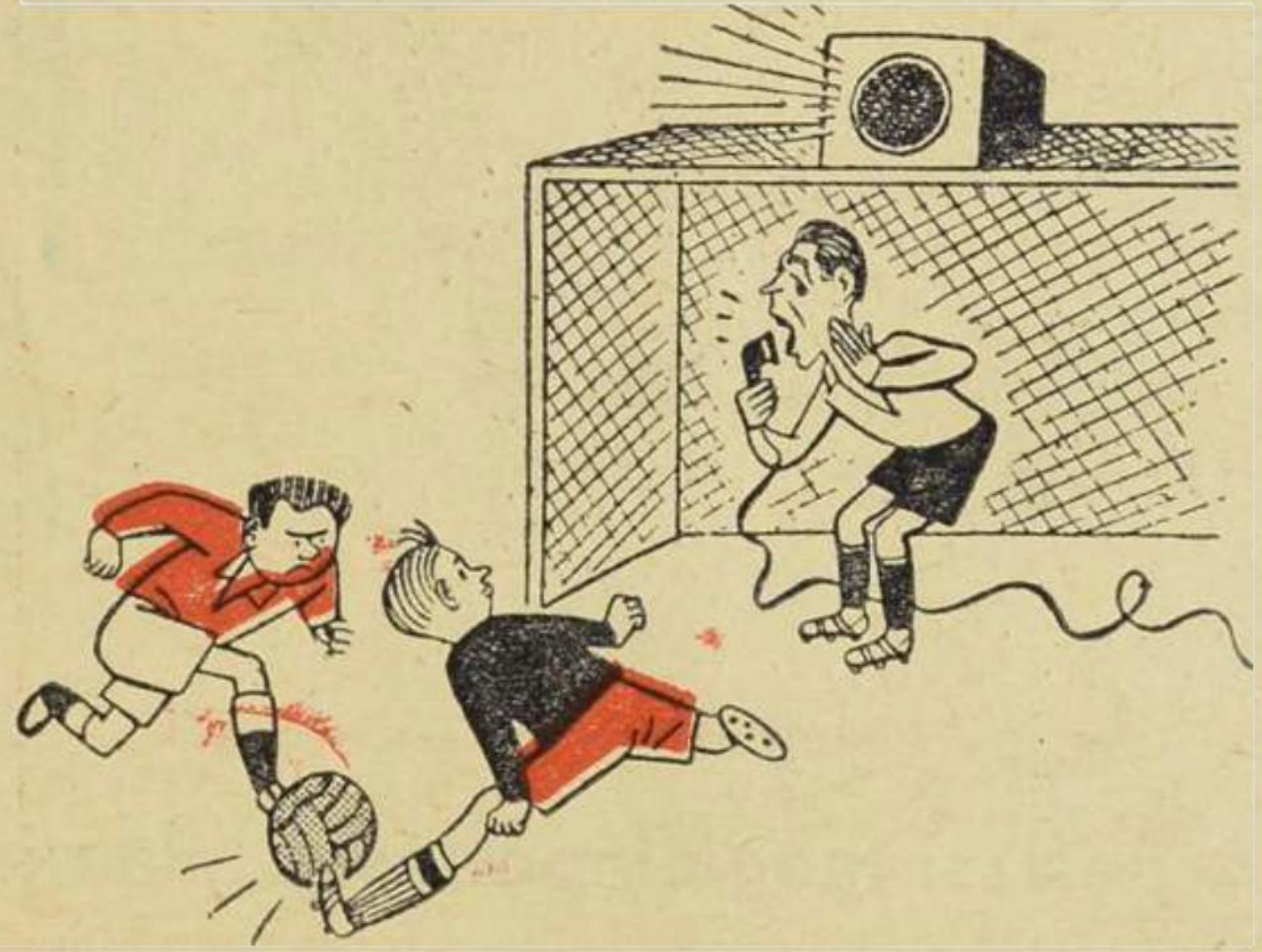

Grosits mérkőzés közben állandóan tanácsokat ad a védőjátékosoknak. A Ludas Matyi javaslata: így kellene megkönnyíteni Grosits munkáját...

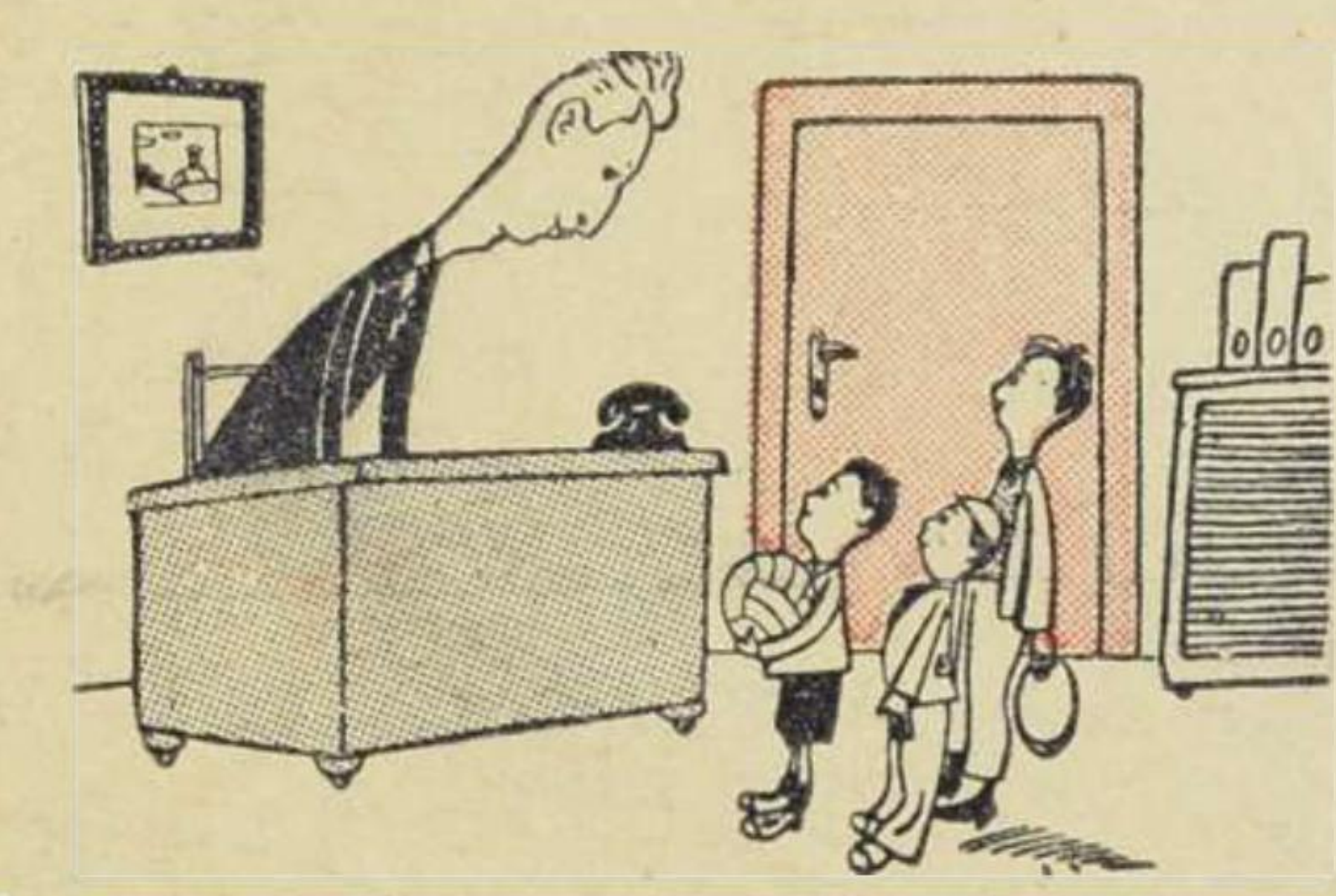

Szojka Salgótarjánban tanácstag lett.

— Mit akartok, gyerekek?

— Tanácsot tanácstag sporttárs. Hogy kell a középcsatárt fedezni?

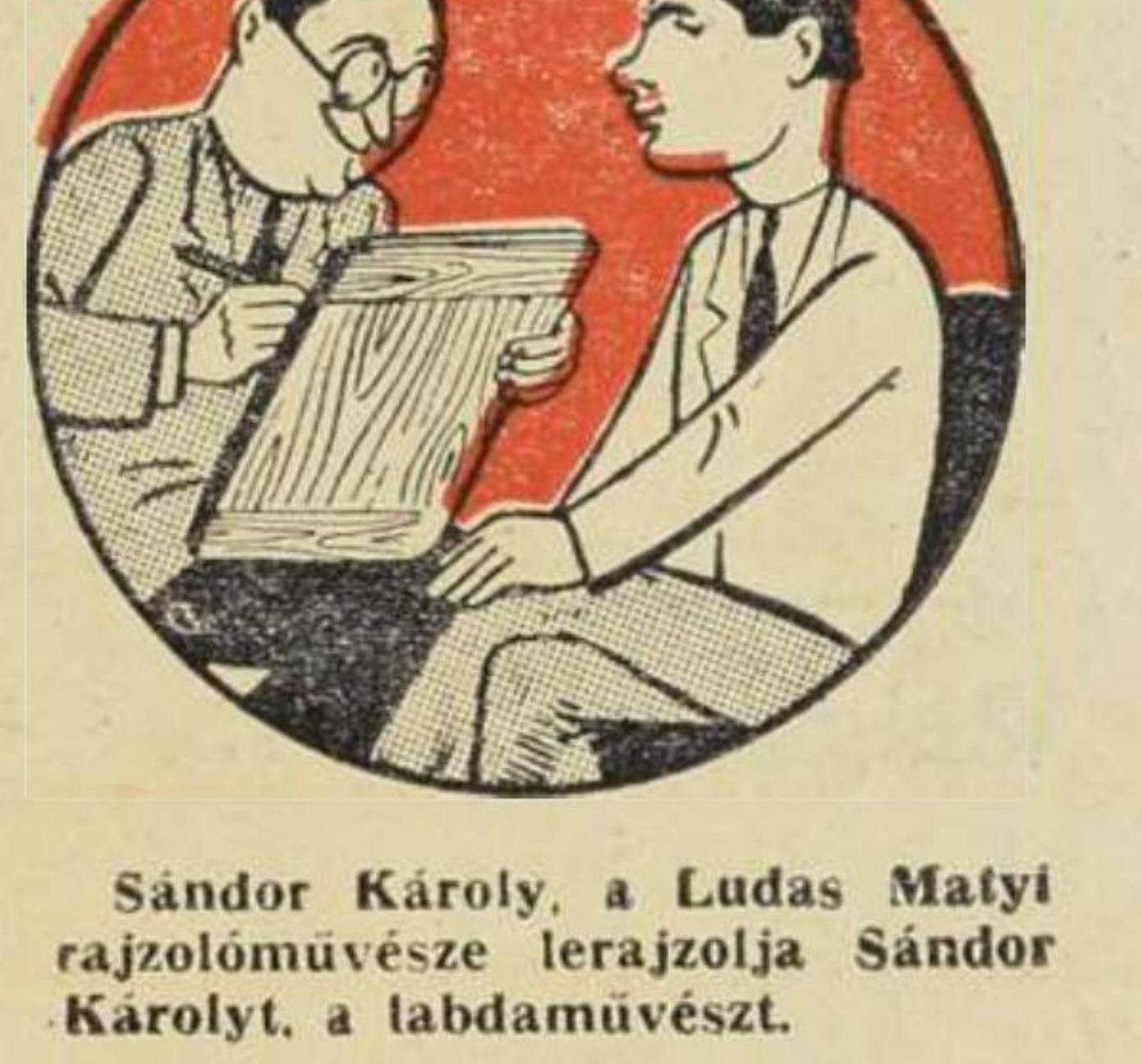

Sándor Károly, a Ludas Matyi rajzolóművésze lerajzolja Sándor Károlyt, a labdaművészt.

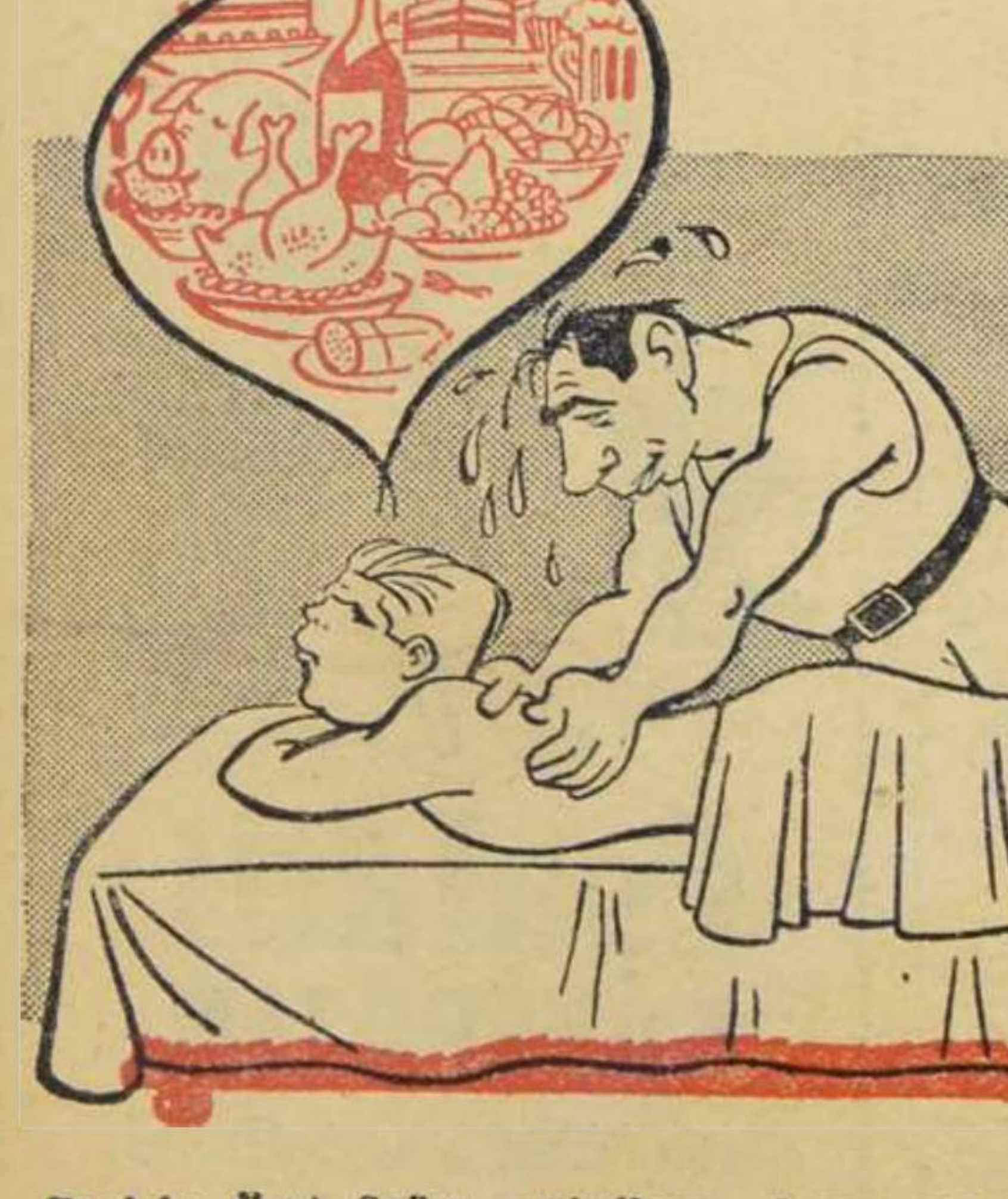

Puskás Öcsi Szűcs gyúróhoz: „Igaza van, ha délben nem ettem volna olyan sokat, most nem izzadna..."

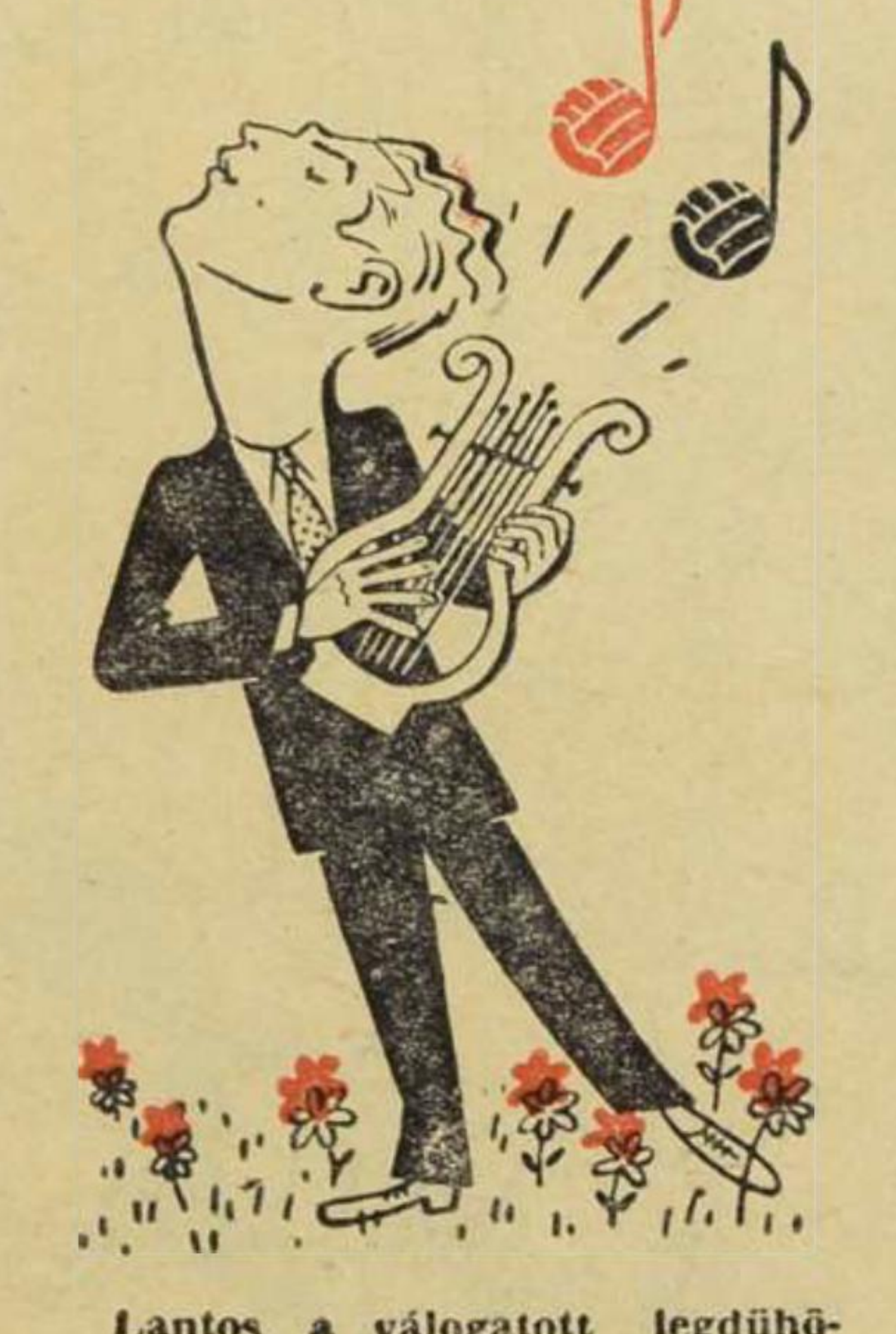

Lantos, a válogatott legdühösebb tagja — ha felmérgesítik. Szeretnénk, ha olyan szeliddé változna, mint ez a lantos...

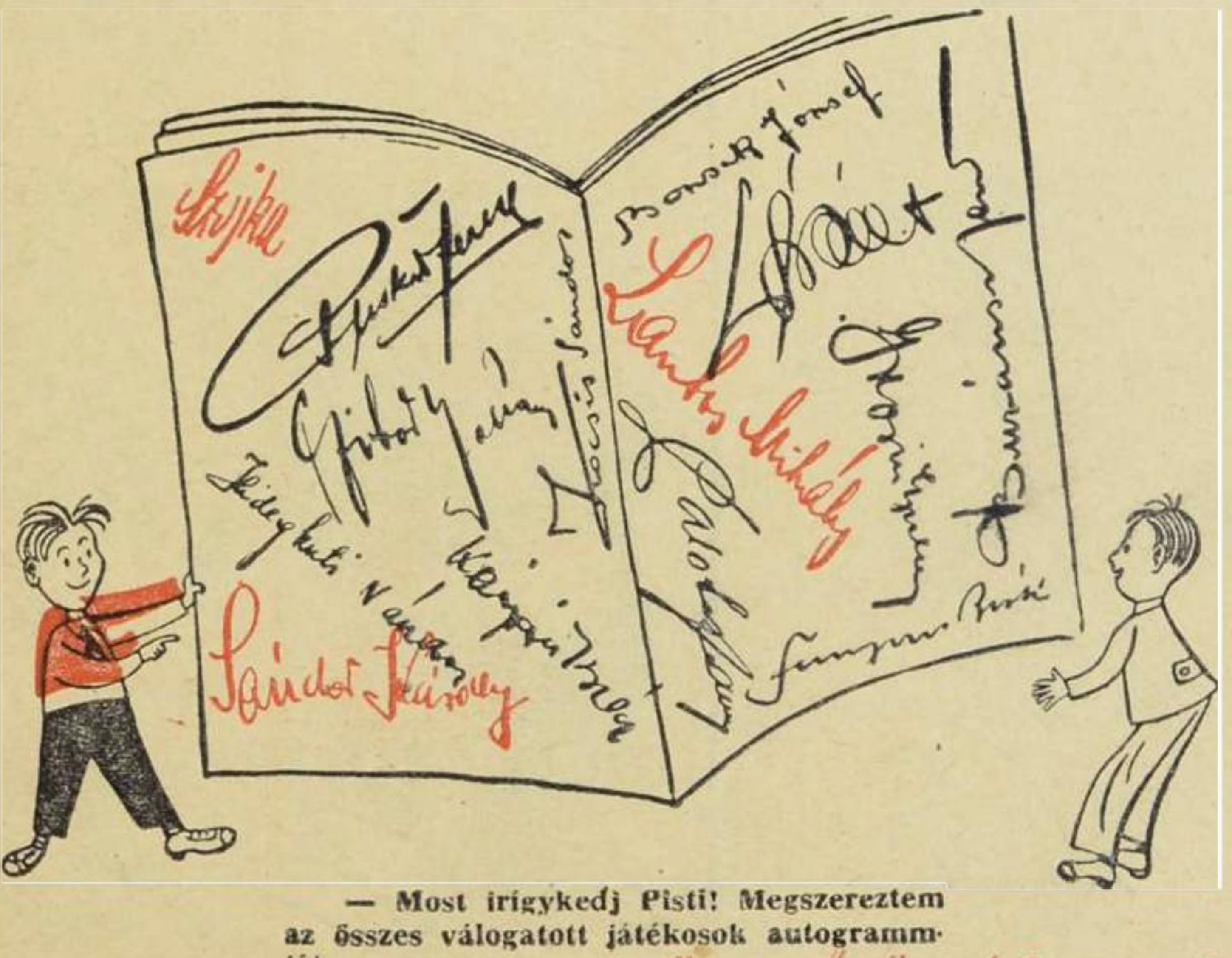

— Most irigykedj Pisti! Megszereztem az összes válogatott játékosok autogrammját.

ÖSSZEGYŰJTÖTTE és RAJZOLTA:
KASSO, Palásti, Sándor

ELLENSÚLY

„Nem alapozhatjuk ázsiai politikánkat Li Szin Manra és Csang Kai-sekre, vagyis arra a 35 millió emberre, amely nem egész 3 százaléka Ázsia lakosságának . . ." — irta egy amerikai lap.

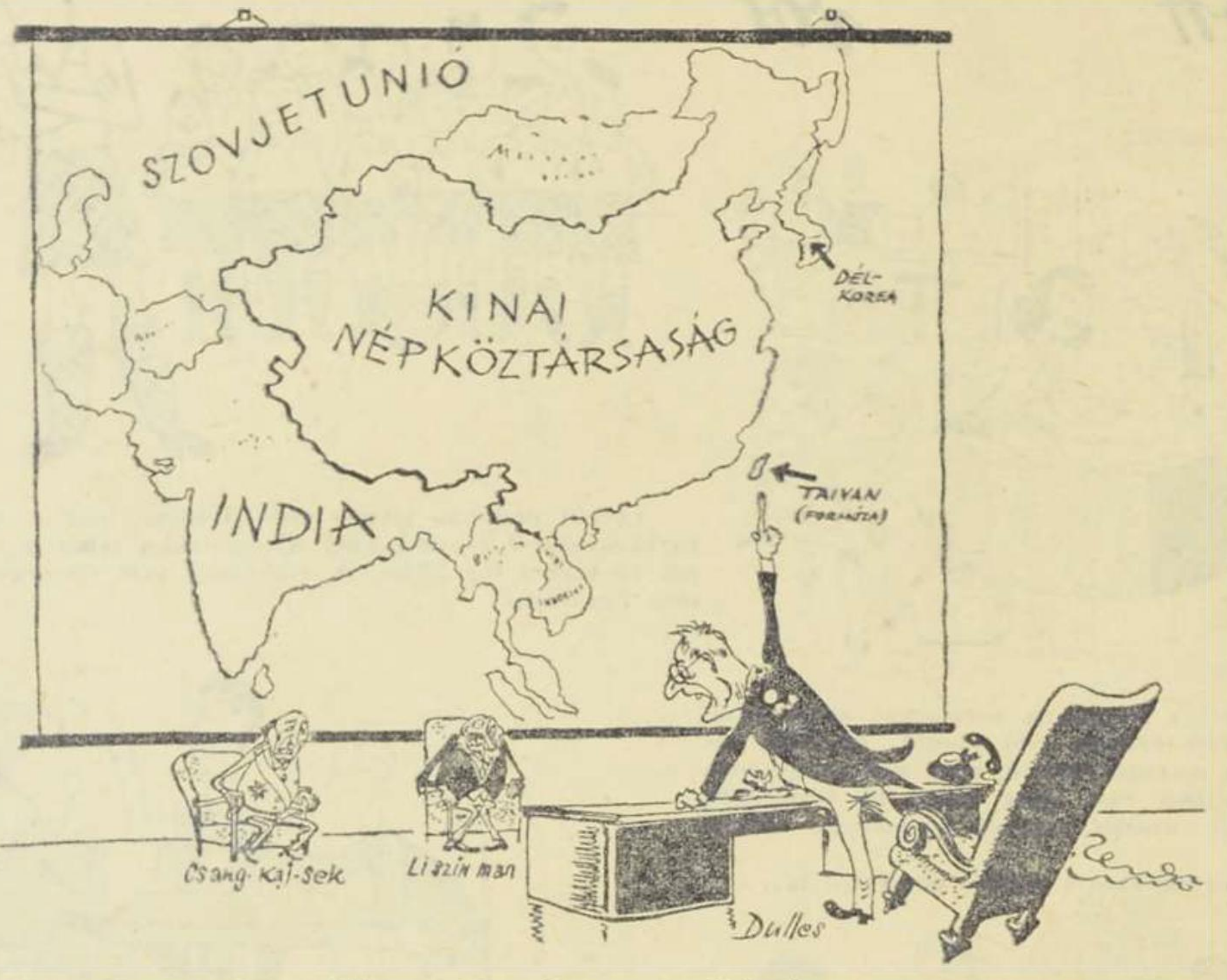

Dulles: Hány ember nevében találkozott Mao Ce-tung és Nehru?
Csang Kai-sek: Kilencszázhatvanmillió ember nevében!
Dulles: Akkor már itt az ideje, hogy maguk ketten is találkozzanak valahol.

GYAKORI BALESET

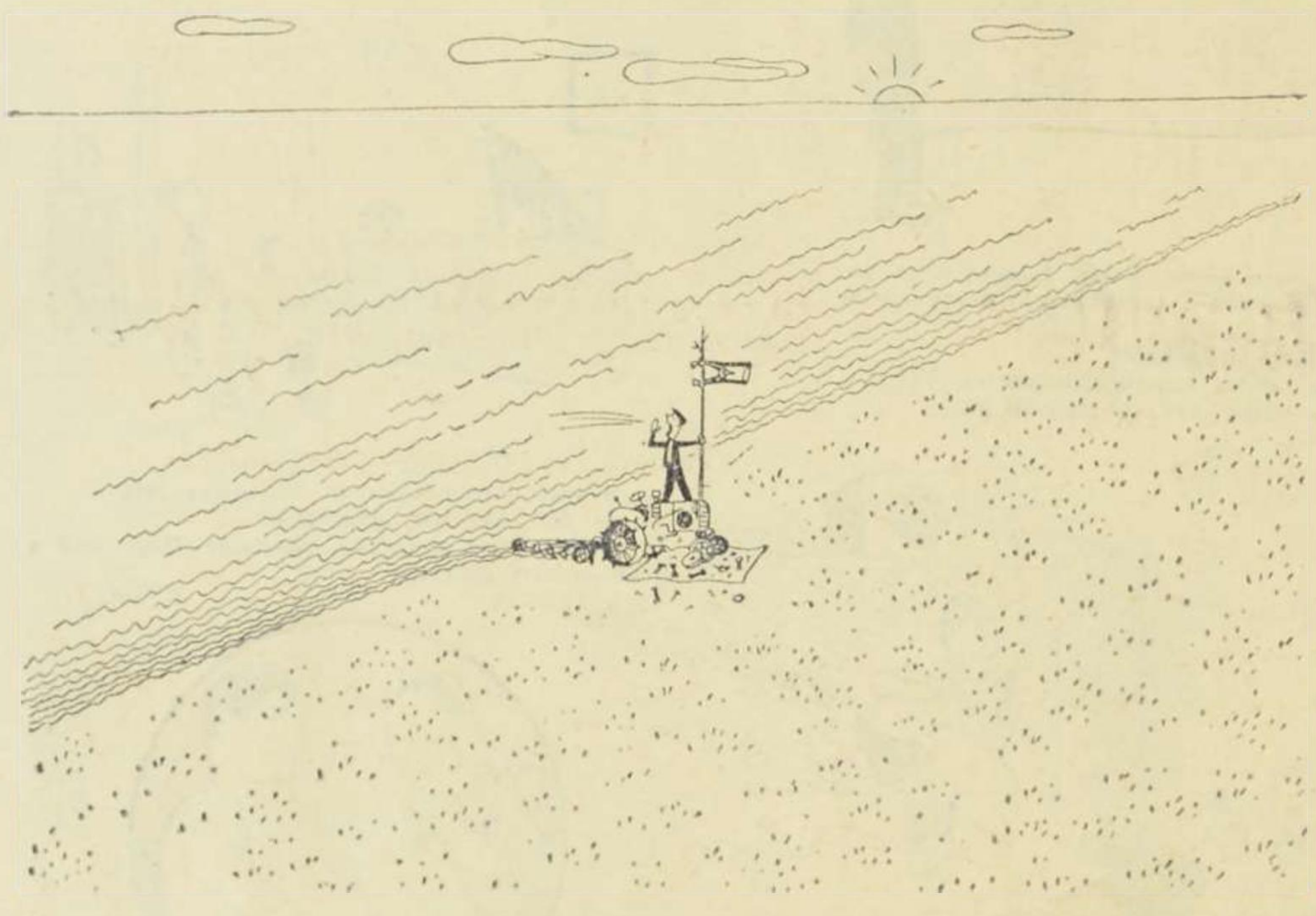

— Segitség! Pótalkatrészt!

Jenő, a jópofa

Amikor elfogadtam Pacolaiék meghívását, hogy tudniillik menjek fel hozzájuk szombat este, és mint vendég feketézzek, mint humorista pedig derítsem fel a jelenlévők kedélyállapotát, még nem tudtam, hogy Jenő is ott lesz. Ha tudom, hogy ő is a meghívottak listáján szerepel, távol tartom magam a vendégszerető háztól. Jenő ugyanis jópofa. Mit jópofa: valóságos kacagtató járvány, röhej-lidérc, kedély-rém. Ő az, aki, ha leejt valamit az ember, rögtön rávágja. „Mi az, már nem kell?"...

Mondom, nem tudtam, hogy Jenő is ott lesz... Már az előszobában sejtettem, hogy baj van, mert harsány kacagás szűrődött ki a szobából, pedig még nem is voltam odabent és nem is mondtam semmi tréfásat. Igaz, hogy Jenő éppen a bőrfotelen állt és a „Hűtlen asszonyok" nagyjelenetét mutatta be, amikor a csalfa férj a magándetektívet és a feleségét... Mindenki dőlt a nevetéstől. Kis megvető mosolyt morzsoltam szét szám szegletében. Nyüszítve bújik majd az ebédlőszekrény sarkába ez a nyamvadt dilettáns, amikor megszólalok én, a humor hivatott mestere.

Talán félóra hosszáig nem volt alkalmam a megszólalásra, mert Jenő, a jópofa Mogyorósiék alsóspartiját utánozta. Én a mutatvány végén el akartam mondani legújabb humoreszkemet, de az alsó lakásból feljött egy bácsi, hogy leszakadt a csillárjuk. Ezen az egész társaság harsányan röhögött, mert Jenő egy szalvettából, egy díványpárnából és egy tollseprűből Bukfenc-jelmezt csinált magának és a bácsi háta mögött lejátszotta az egész Csinn-Bumm cirkuszt...

A bácsi távozása után pillanatnyi csend lett. Most érkezett el az én időm. Villámgyors testcsellel belekezdtem egy mulatságos anekdóta tolmácsolásába. A csattanót, ahogy azt tenni kell, kissé elmélyített hangon, jól aláhúzva adtam elő... Legutoljára a könnyű műfaj kérdéseiről rendezett szoborleleplezésen láttam ennyi komor arcot, mint itt. Szerencsére Jenő mekegve utánozott egy kecskebékát. Mindenki fetrengett a kacagástól.

Összeharaptam a szám és vöröslő füllel lendültem támadásba. Gyors egymásutánban elmondtam Karinthy Frigyes egyik legvidámabb humoreszkjét, mint a sajátomat, a legkacagtatóbb Mark Twain történetet, mint a sajátomat és egy két évvel ezelőtt megjelent írásomat, mint a sajátomat.

Hiába minden. Csak a harmadiknál nevettek, ekkor ugyanis a Jenő tárcájából kivett cigaretta felrobbant az orrom előtt és leperzselte a szemöldökömet. Jenőt nem lehetett lekonkurrálni, kifogyhatatlan volt az élcekben, ötletekben, elmés marháskodásokban.

Komor arccal vártam, hogy elköszönjek a házigazdától, aki éppen egy termetes vendégtől búcsúzott.

— Pacolaikám, csodás este volt — harsogta a termetes. — Ennyit már régóta nem nevettem. Igazad volt, hogy egy igazi, vérbeli humoristát is meghívtál. Az ilyen tudja, mitől döglik a légy, hehehe... Csak azt áruld el — halkította le a hangját és felém bökött termetes hüvelykujjával — mi az ördögnek hívtad meg azt az unalmas temetkezési vállalkozót?

T. P.

Helyszíni rádióriport

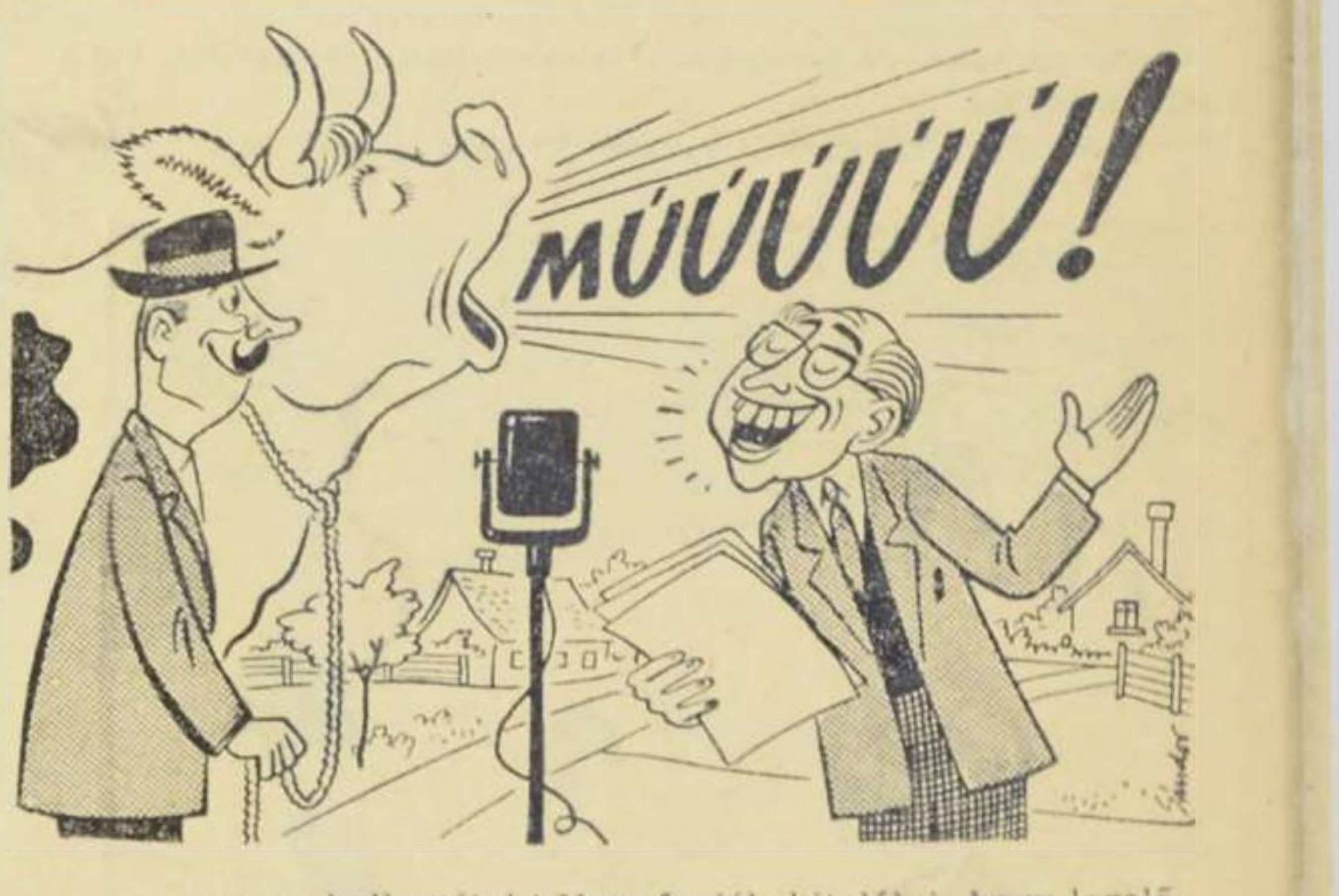

— Kedves hallgatóink! Nem fogják kitalálni, hogy legelőször mit vett Kovács gazda a 10.000 forintos békekölcsönnyereményből . . .

Világszám

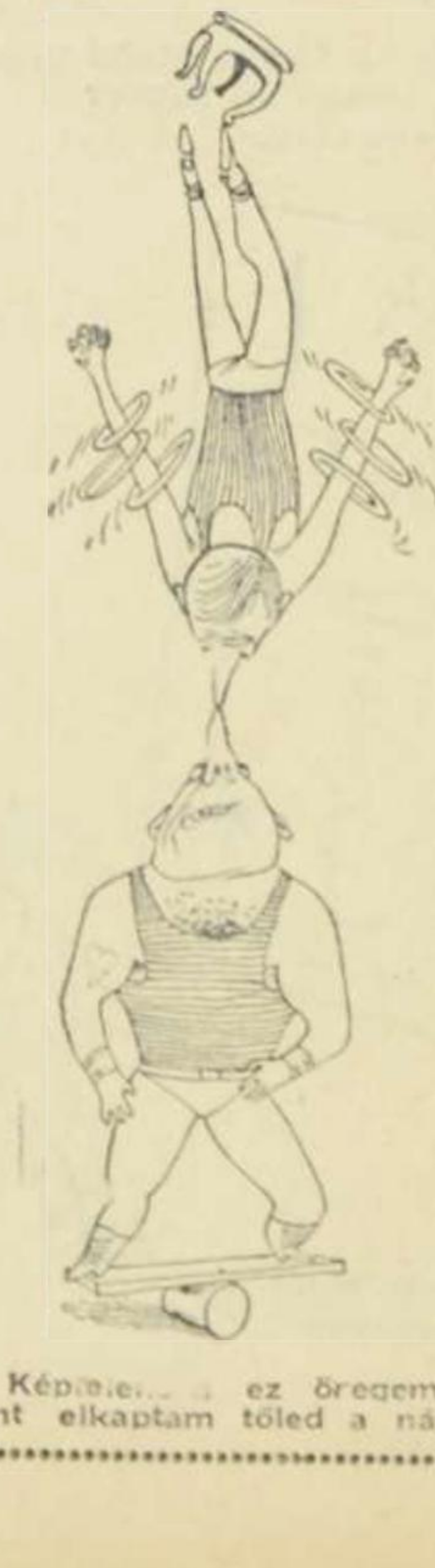

— Képzeld... ez öregem! Már megint elkaptam tőled a náthát . . .

A párizsi megállapodások aláírása után

A nyugatnémet felfegyverzés ügyében tartott tárgyalások hírére összesereglettek Párizsban a nagy fegyvergyártó cégek képviselői.

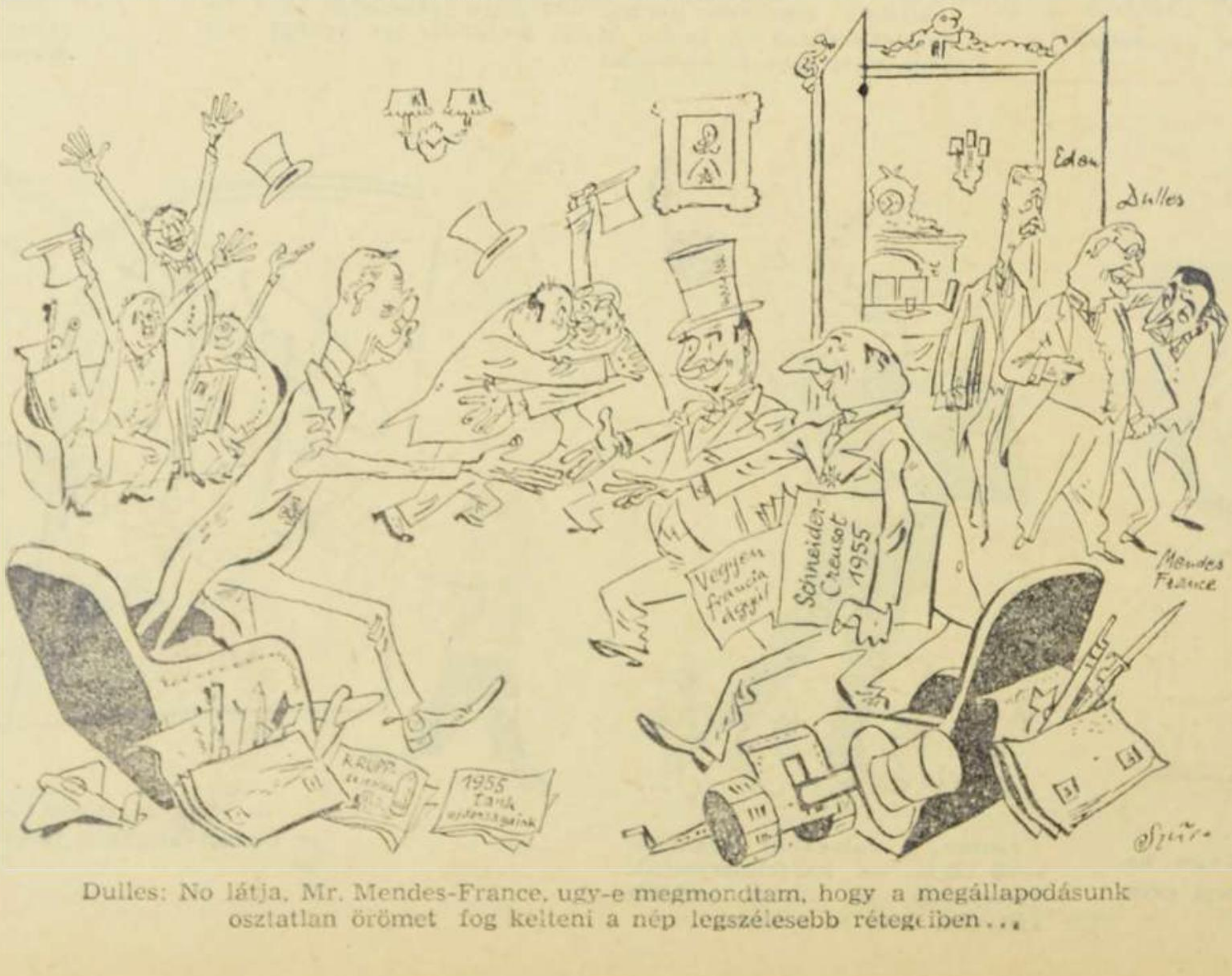

Dulles: No látja, Mr. Mendes-France, ugy-e megmondtam, hogy a megállapodásunk osztatlan örömet fog kelteni a nép legszélesebb rétegeiben . . .

Családi
KÁVÉPÓTLÓ
cikoria nélkül is használható!

Kulturfront

KÜLÖNÖS ÁLOM

Írta: Bogdan Brzezinski

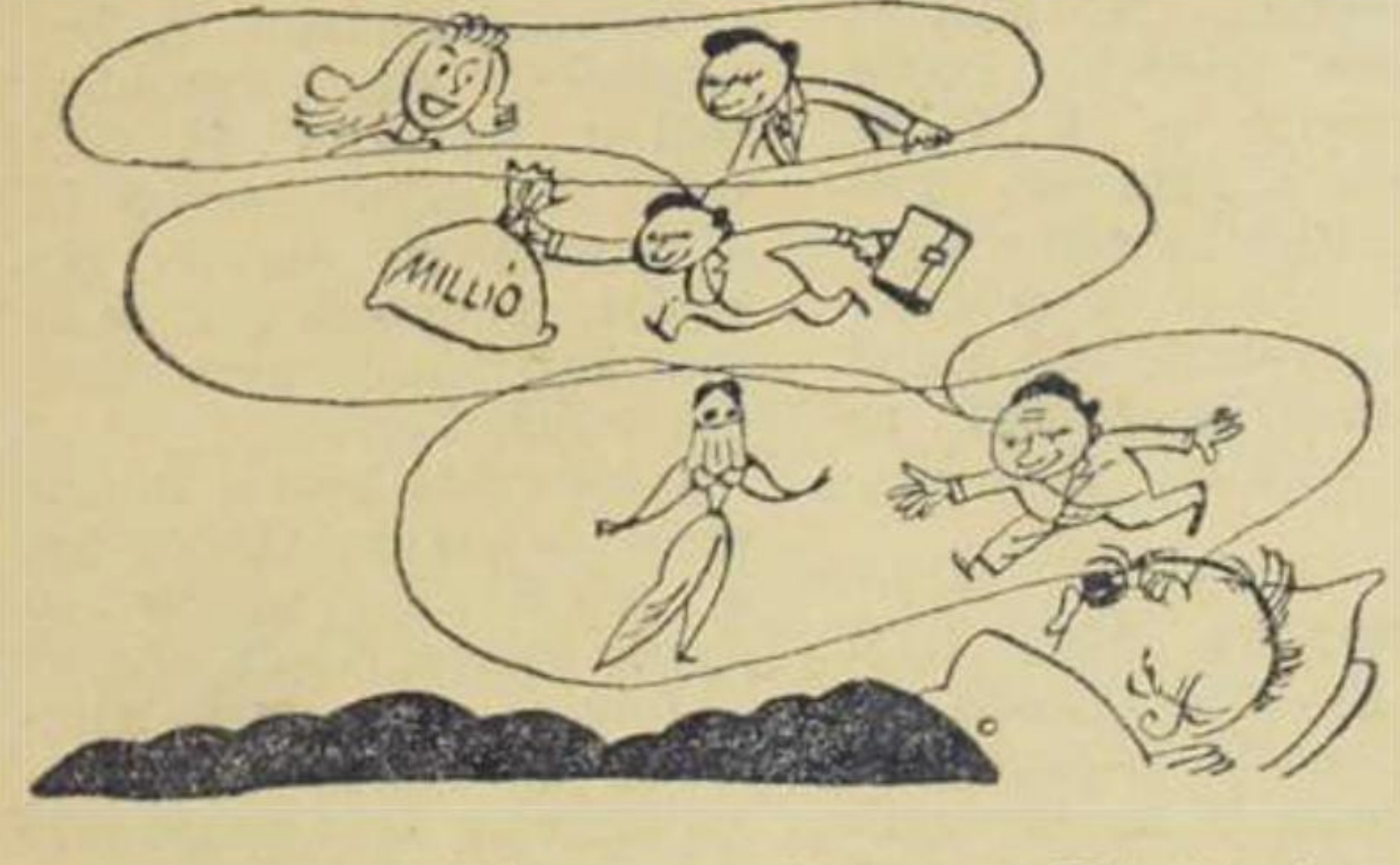

A szerkesztőségben beszélgettem Károllyal.

— Tudod — mondtam — ma éjjel különös álmom volt.

— Ne mondd! — kiáltott fel Károly. Ez már így illik. Az ember azt mondja, hogy „na ne mondd“, valójában pedig már alig várja, hogy a másik beszélni kezdjen.

— Azt álmodtam, hogy egy háremben voltam. Természetesen véletlenül kerültem oda. Egyszerrecsak egy gyönyörű lány állt elém. „Várj egy kicsit drágám, mondta, a szultán nemsokára elmegy a szultánok szakszervezeti gyűlésére. Mihelyst elment, gyere fel a lakosztályomba.“ No jó, várok. Azonban nagyon sokáig kellett várni. A szultán alighanem sokáig öltözködött. Végülis elaludtam. És amikor elaludtam, azt álmodtam, hogy nyertem egy milliót.

— Te? — kérdezte felélénkülve Károly. — Akkor adj kölcsön ötöt.

— Csak álmodtam, Karcsikám. Álmomban azonnal rohantam felvenni a pénzt. Csupa vadonatúj bankjeggyel fizettek. Az aktatáskámba tömtem a pénzt és kiléptem a járdára. A járda mellett éppen lefékezett egy gyönyörű kocsi. Az autó ablakán kihajolt egy szép barna lány és bűbájosan rámmosolygott. „Megkérhetném arra, hogy egy darabon elkísérjen?“ — kérdezte. „Természetesen“ — feleltem és be akartam ülni a kocsiba. Ebben a pillanatban felállt a sofőr s hatalmas erővel berántott az autóba. Öregem, ez az ember vagy birkózó, vagy súlyemelő volt. „Hallgass, ha kedves az életed“ — sziszegte a barna nő és egy zsebkendőt borított arcomra. Mondanom sem kell, hogy az a zsebkendő kloroformmal volt átitatva. Elvesztettem az eszméletemet. És nyomban álmodni kezdtem...

— Hogy-hogy? Már megint? — kérdezte Károly.

— Igen, megint! Azt álmodtam, hogy egy réten fekszem s a rét tele van vadvirággal. Egyszerrecsak egy közeli kis házból kijött egy gyönyörű, aranyhajú és mosolygós lány és hozzámlépett. „Ki vagy te szépség? — kérdeztem. A lány elragadóan rámmosolygott. „Szeretem magát — mondta egyszerűen — nagyon szeretem! Anyám nemsokára kerékpáron bemegy a városba. És akkor...“ Nem fejezte be. Pajkosan rámnevetett, integetett s úgy tünt el, mint egy őzike. Vártam. Mamája azonban úgy látszik lassan készülödött, akárcsak a szultán. Vártam, vártam, mig végül is szundikálni kezdtem és elaludtam. Ekkor azt álmodtam...

— Mit álmodtál már megint? — vágott közbe most már türelmetlenül Károly.

— Azt álmodtam, hogy a szerkesztőségben ülök és mesélem neked az álmaimat.

— Micsoda? — hördült fel Károly — talán engem is csak álmodsz most?

— Természetesen — feleltem mosolyogva — téged is és magamat is.

— Hallatlan! És én a te pocsék, ostoba és ósdi álmaidat még fel akartam használni egy krokihoz!

— Még mit nem, vén plagizátor! — feleltem hűvösen. — Az én komplikált álmaimat saját magam írom meg!

Ebben a pillanatban megszólalt az ébresztőóra csengője és mi szétfoszlottunk.

Felkeltem, felöltöztem és mit tehettem volna mást: elkezdtem írni ezt a humoreszket.

(Lengyelből fordította: H. F.)

A plakátragasztó ötletei

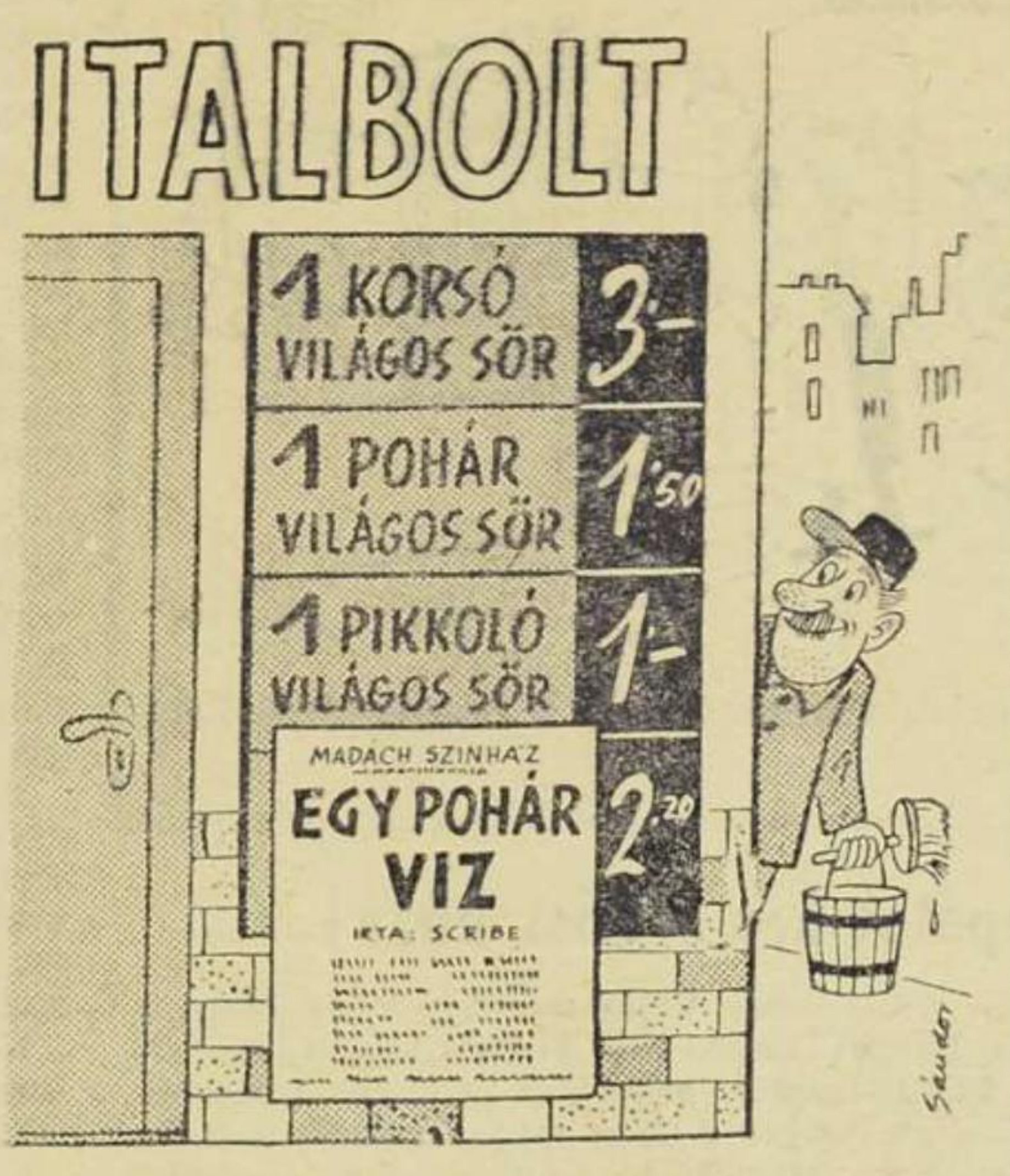

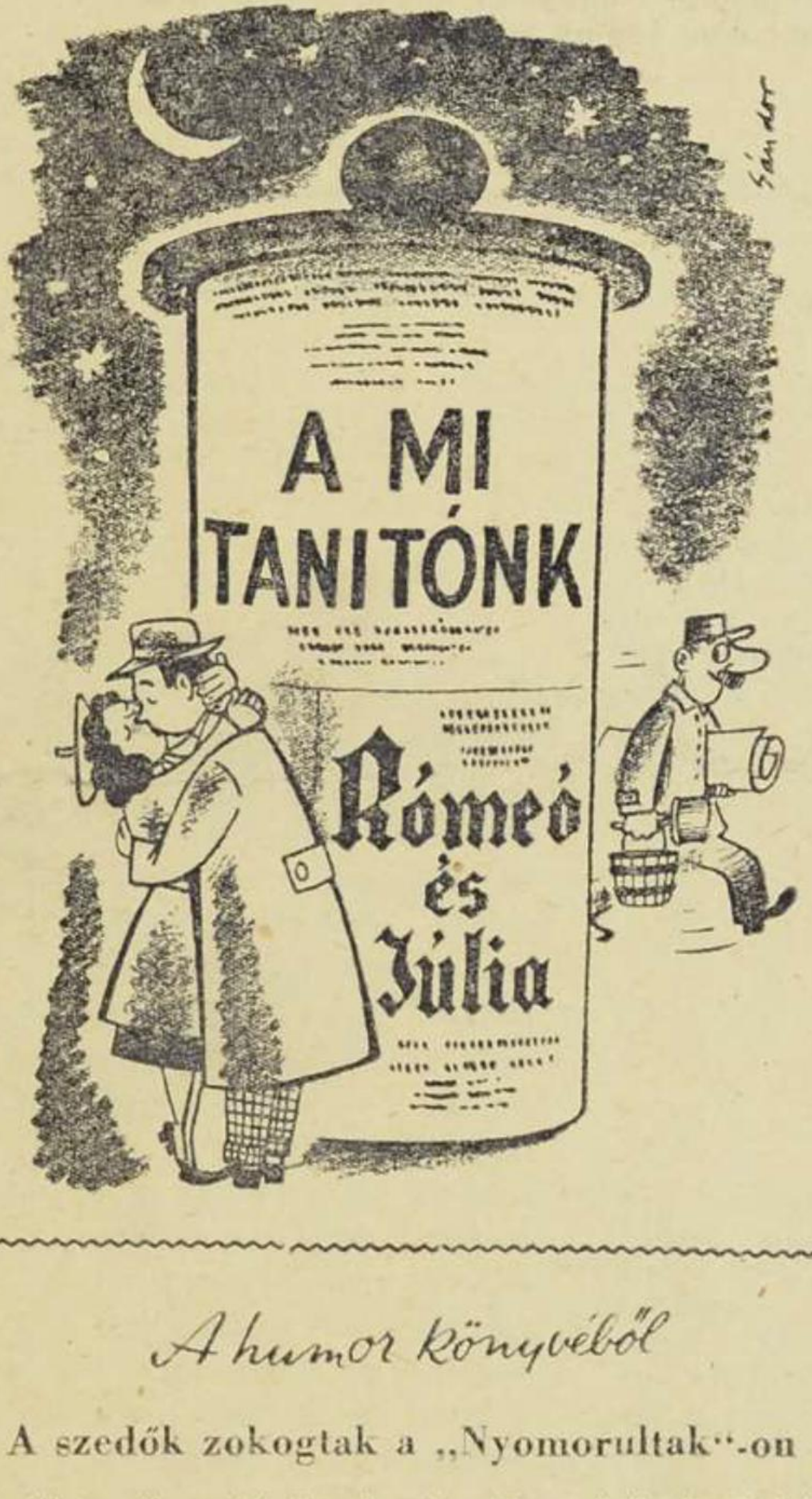

A vetélytárs

Szabó Pál a „Művelt Nép“-ben élesen megtámadta Latabár Kálmánt, mert a debreceni közönség a Latabár-estre tódult és nem a könyvnapi előadásra.

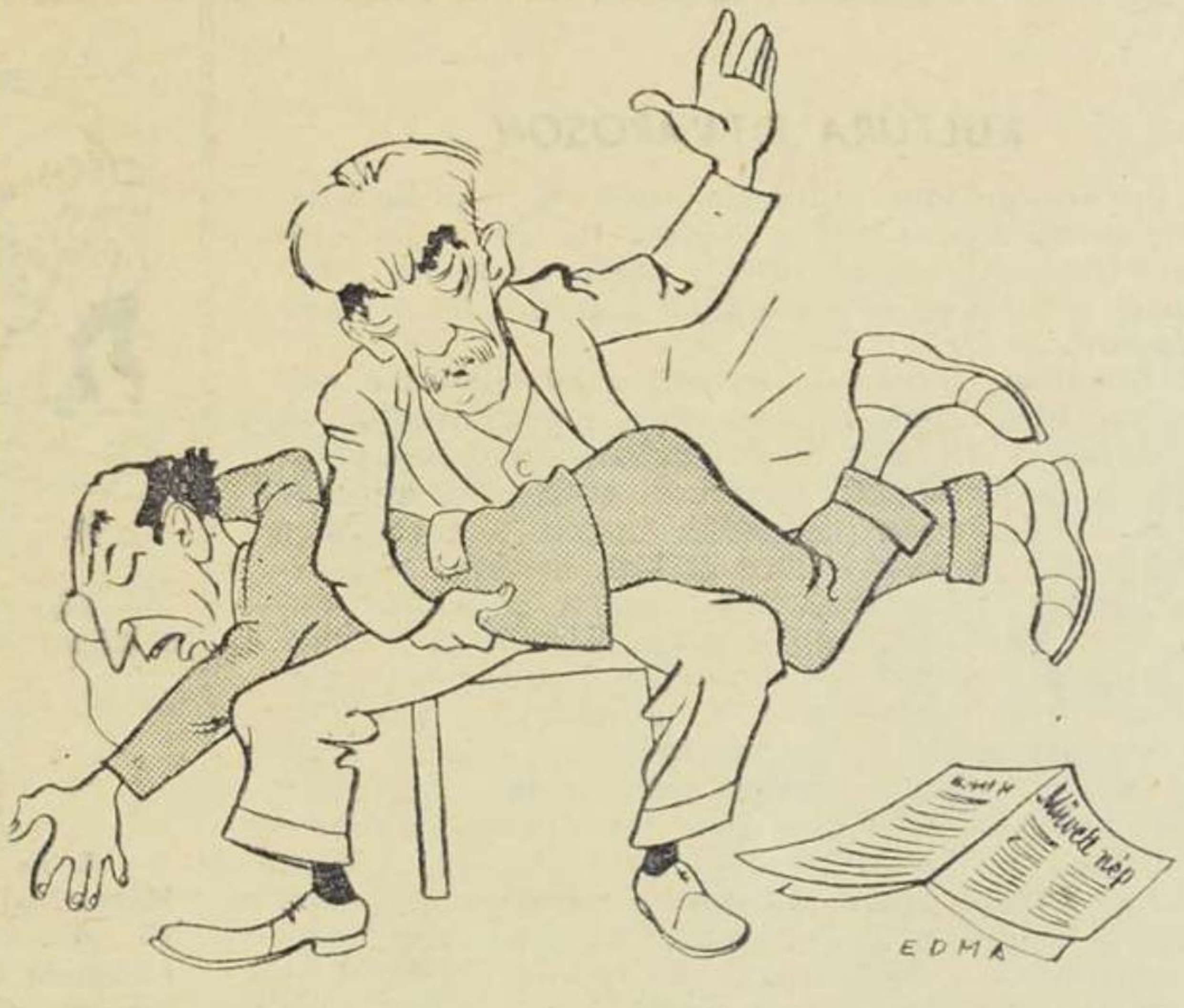

— Majd adok én neked telt házat vonzani, amikor irodalmi előadás van...

Tragédia

Derék ember vagy, ki tagadná? De oly buta,
mint a testet-lelket ölő szörnyű hőguta!
Csak azt nem értem, miért akarod,
hogy én egyem meg rothadt abrakod?

Hasonlat

Én szabadszájú vagyok, te goromba vagy.
Egyik nyári zápor, a másik téli fagy.

Ámen

A költőtől véréből való Verset várjatok,
ne szürke szólamot, majmoló magolást.
Ha még a szakácsok is tankönyvszerkesztők tesznek,
ki készít néktek ízes csirkepaprikást?!

BERDA JÓZSEF

Emlékezzünk régiekre

avagy Tell Vilmos egy régi „dali“ színtársulatnál

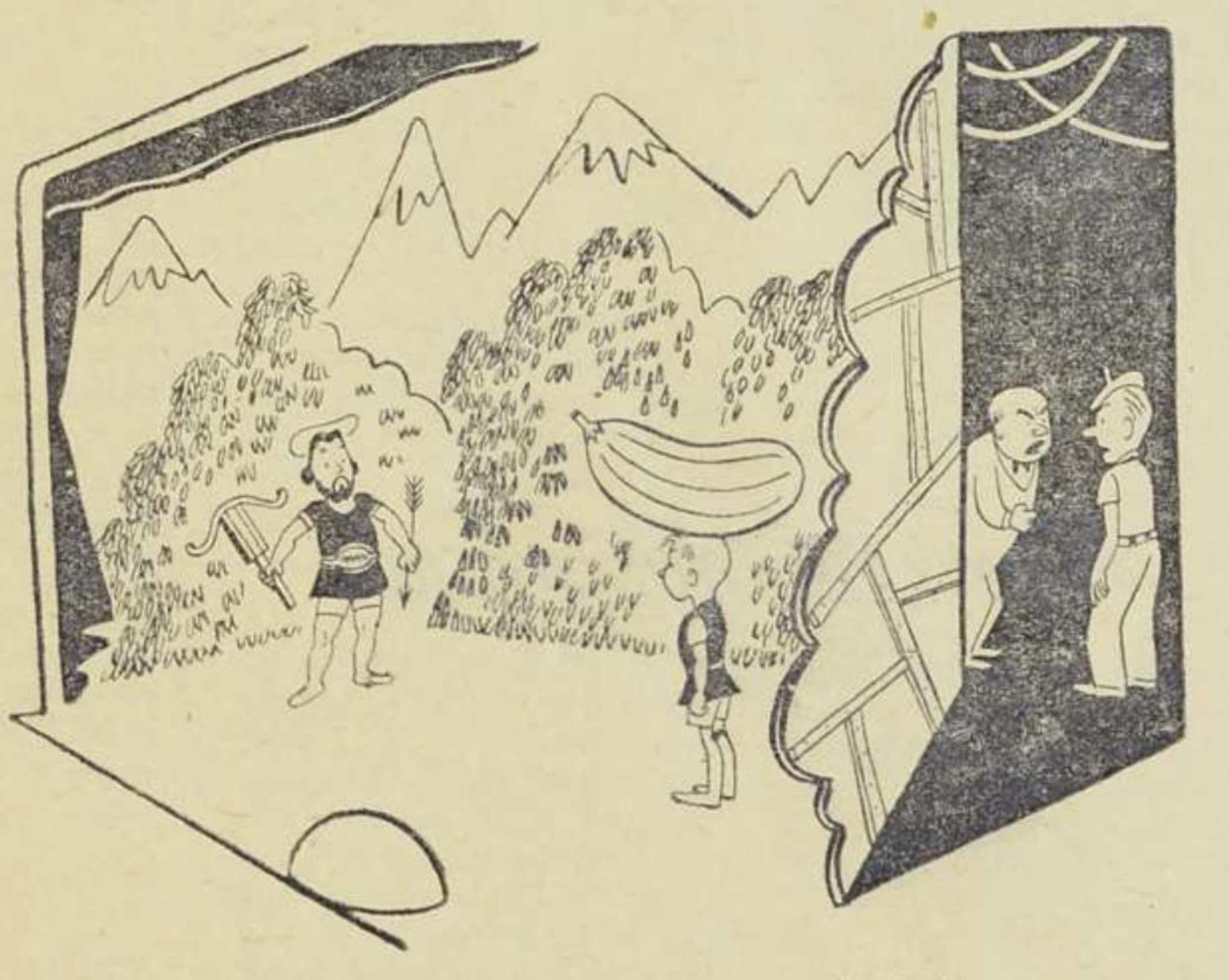

— Kellékes! Maga megint megette az almát?!

A humor könyvéből

A szedők zokogtak a „Nyomorultak“-on

Victor Hugo kiadója igyekezett a közönség érdeklődését minél jobban felcsigázni s e célból magát a szerzőt léptette sorompóba. Vele iratta meg azt a reklámközleményt is, amely a mult század egyik legnagyobb regényalkotását, a „Nyomorultak“-at harangozta be a párizsi lapok útján a közönségnek. A nagy romantikus eredeti fogalmazásában így szólt ez a közlemény:

„A **Nyomorultak** megjelenését, amelyet hetek óta olyan jogos türelmetlenséggel vár a közönség, bizonyos technikai, helyesebben: **érzelmi akadályok késleltetik.** A szedők, nem bírván ellenállni a kézirat lapjairól feléjük áradó érzelmeknek, zokognak a Nyomorultak-on, nem tudnak dolgozni a korrektorok sem, megállt az egész nyomdaüzem. Megfelelő intézkedések történtek a személyzet lecsillapítására s remélhető, hogy már a jövő héten elhagyhatják a sajtót a Nyomorultak első példányai.“

Két rajz a budapesti Pedagógiai Főiskola faliujságjáról

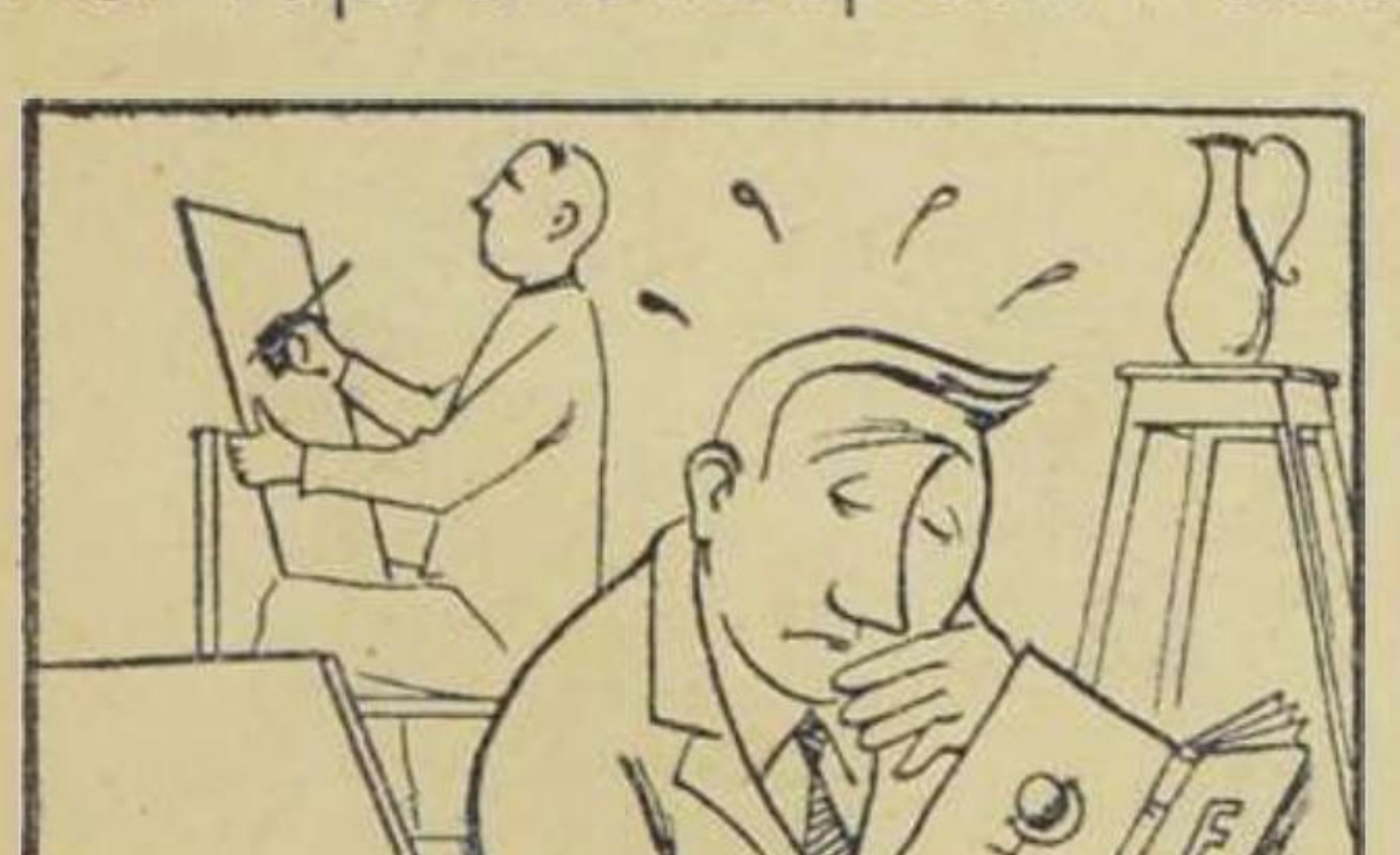

Aki rajzórán — földrajzot tanul

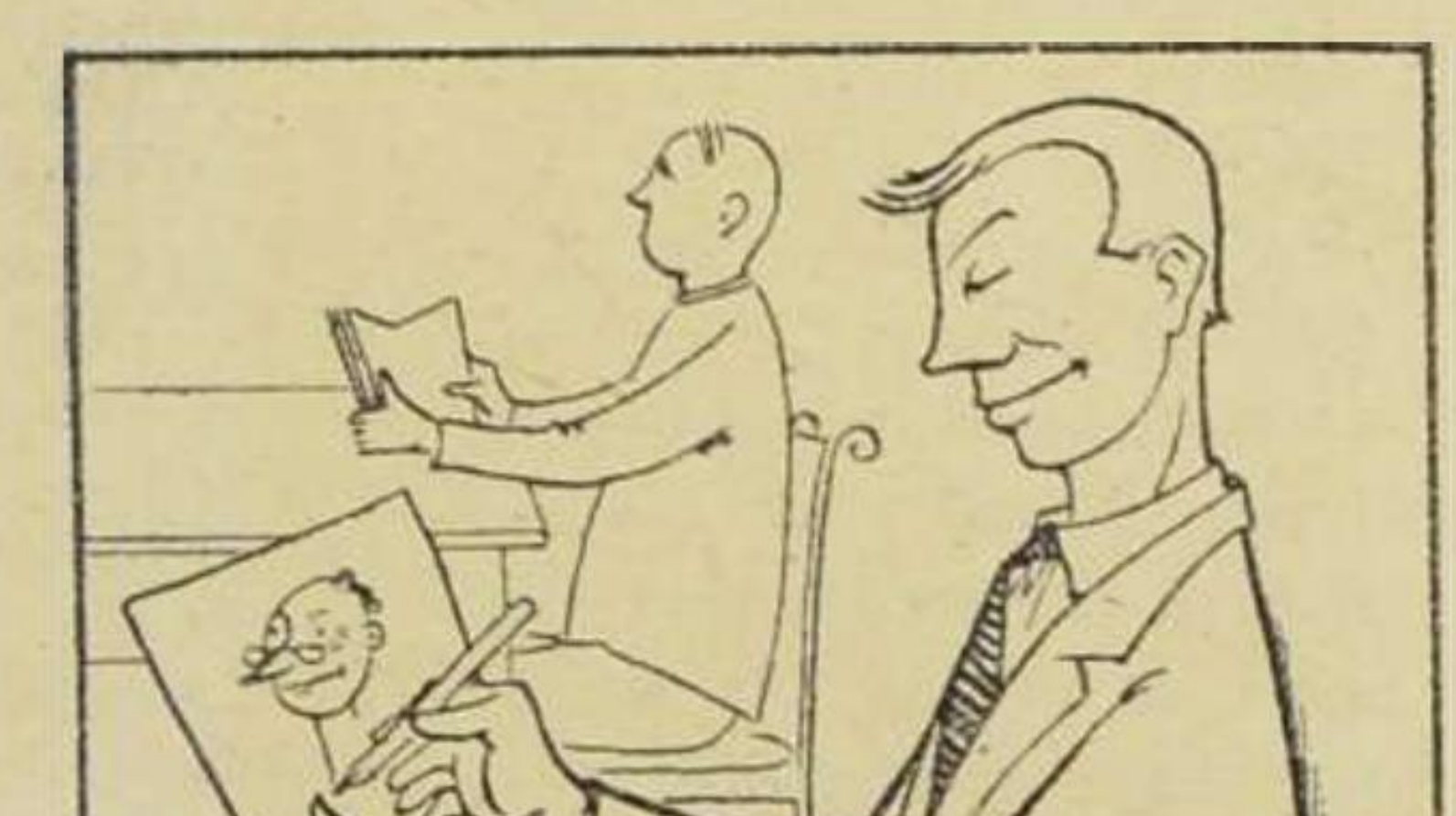

és földrajzórán — rajzol

Népitánc-konferencia a Népművészeti Intézetben

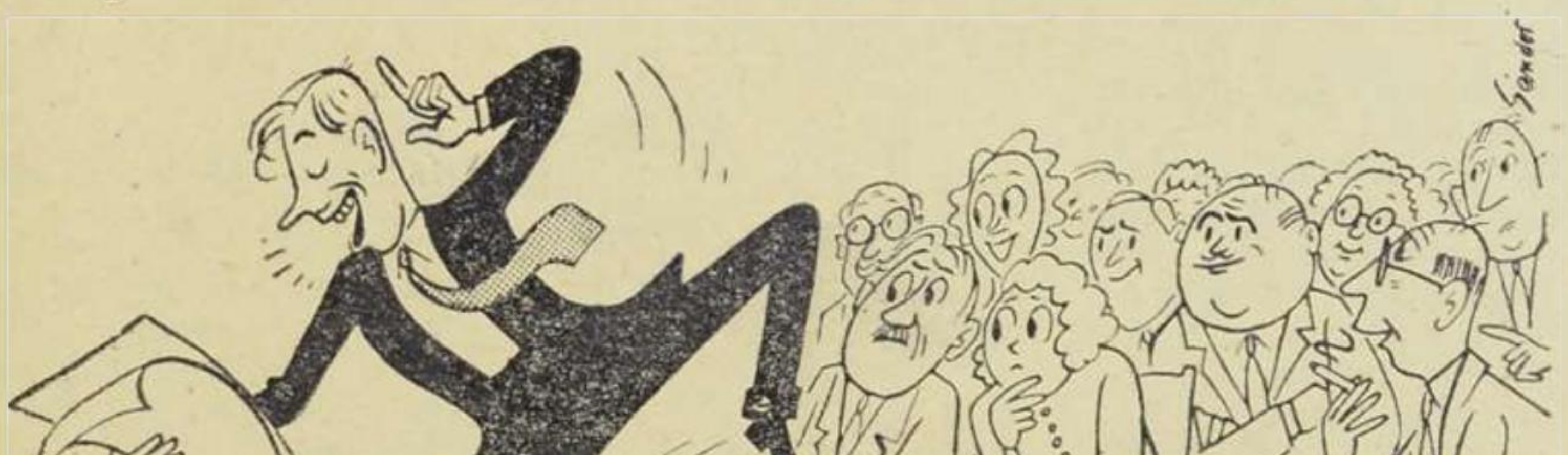

Egy lendületes hozzászólás, rajzolónk elképzelése szerint

Le a bürokráciával!

KULTÚRBÜROKRÁCIA

1.

KULTÚRA PITVAROSON

Pitvaroson van kulturális élet és van kocsma. A pitvarosi nép szereti a kocsmát is, de a kultúrát mégjobban. A község vezetői mégis évek óta vitatkoznak azon, hogy a kultúrának legyen-e háza, vagy a kocsmának...

A jelenlegi pitvarosi helyzet a következő: a régi Hangyaépület egyik felében van a kultúrotthon, a másik fele pedig a helyi földművesszövetkezet kocsmája. A kettő között fal van és azon egy ajtó. A kocsma pedig rossz szomszéd, hiszen a kocsmában mindig nagy a lárma. Igaz ugyan, hogy a szövetkezet szerint nem kocsmáról, hanem italboltról van szó, de ez nem csökkenti a pokoli lármát. A kocsma látogatói vicces emberek. Mindig újabb és újabb ötletekkel szórakoztatják a kultúrház látogatóit. Egyszer azt találják ki, hogy az esti előadás alatt rugdalják a kultúrház ajtaját, másszor meg átgurítják a hordó sört és ott fogyasztják el az előadóteremben.

Mindez a község vezetőit nem nagyon érdekli. Ők csak tanácskoznak és csak vitatkoznak azon, hogy mi legyen a kultúrházzal. A viták sem tarthatnak azonban örökké, egyszer azokat is be kell fejezni. Ezt ugylátszik a vezetőség is belátta és az 1953 októberében megtartott összvezetőségi ülés határozatot hozott, hogy 1954 márciusában át kell adni a kocsmát. A pitvarosiak azt hitték, hogy végre győzött a kultúra.

Az öröm azonban korai volt, mert elérkezett a március, sőt el is múlt, de a kultúra csak nem kapta meg a házat. Ekkor felsőbb hatalom szólt bele: a megyei SZÖVOSZ. Ragaszkodtak az italbolt jelenlegi helyéhez. Kijelentették; majd ha ők jónak látják, akkor átadják az épületet, addig nem! Nem is adták át, pedig a megyei tanács új helyiséget és a kiadások fedezését is felajánlotta. A pitvarosi kultúra tehát a megyei SZÖVOSZ jóvoltából halódik. A híres pitvarosi népi együttes tagjait elkedvetlenítette a hosszú vita. Hátat fordítottak a táncnak és az éneknek.

A SZÖVOSZ helyi, járási és megyei vezetősége végre megérthetné, hogy a pitvarosi kultúrát nem szabad paragrafusokkal megölni, hanem segíteni kell.

2.

SZÍNHÁZTEREMBŐL — MULATÓ

Hódmezővásárhelyen négy évtizede szolgál kulturális célokat a Béke-szálló közel ezerszemélyes emeleti színházterme. Mult év decemberében a Vendéglátóipari Vállalat a színháztermet is fel akarta használni, de a városi tanács keményen állást foglalt ellene és azt a Petőfi-kultúrház kezelésébe adta át.

Ami tíz hónappal ezelőtt nem sikerült a vendéglátóiparnak, azt most — a megyei tanács kereskedelmi osztályának nyomására — elérték. A városi tanács, szeptember 30-i VB-ülésén átadta a színháztermet, hogy egymillió forintos befektetéssel zenés-táncos szórakozóhellyé alakítsák. Tehát a kultúra rovására akarnak szórakozóhelyet építeni. Kérjük az illetékeseket, ne engedjék meg, hogy a művészetnek ez a szép és méltó hajléka éjszakai mulató legyen!

Moldvai Győző,
a hódmezővásárhelyi
Petőfi-kultúrház igazgatója

Néhány szó GYÖNGYÖSRŐL

Gyöngyöst azelőtt mindenki szép, tiszta városnak ismerte. A gyöngyösi utcákat gondosan tisztogatták, a tereket ápolták. Most nincs így. Az Egri-út, Kossuth Lajos-utca, de nagyjában az egész város szomorú képet mutat. Mindenfelé szemét, piszok, rendetlenség.

Reméljük a gyöngyösi tanács is észreveszi, hogy Gyöngyös piszkos lett. És intézkednek, hogy újra a régi jó hírének örvendjen...

*

A gyöngyösi boltokban az olcsó cipők órák alatt elfogynak és állandóan csak 5—600 forintos minőségű cipők kaphatók. Helyes, hogy a dolgozók igen szép, jóminőségű luxuscipőkben válogathatnak. A Gyöngyösi Cipő Kisipari KTSZ kirakata például tele van szebbnél-szebb kisipari készítményekkel, de hiba, hogy olcsó cipő nincs.

Pedig ezen könnyen lehetne segíteni, hiszen Budapesten és más vidéki városokban elegendő mennyiségű, jóminőségű gyári cipő kapható. Csupán az illetékes szervnek kellene kissé több körültekintéssel, gondossággal ügyelni az áru helyes elosztására.

Gondos ember

A borsodi munkásszállókban nem tudják használni a fürdőhelyiséget, mert nincs benne vízvezeték.

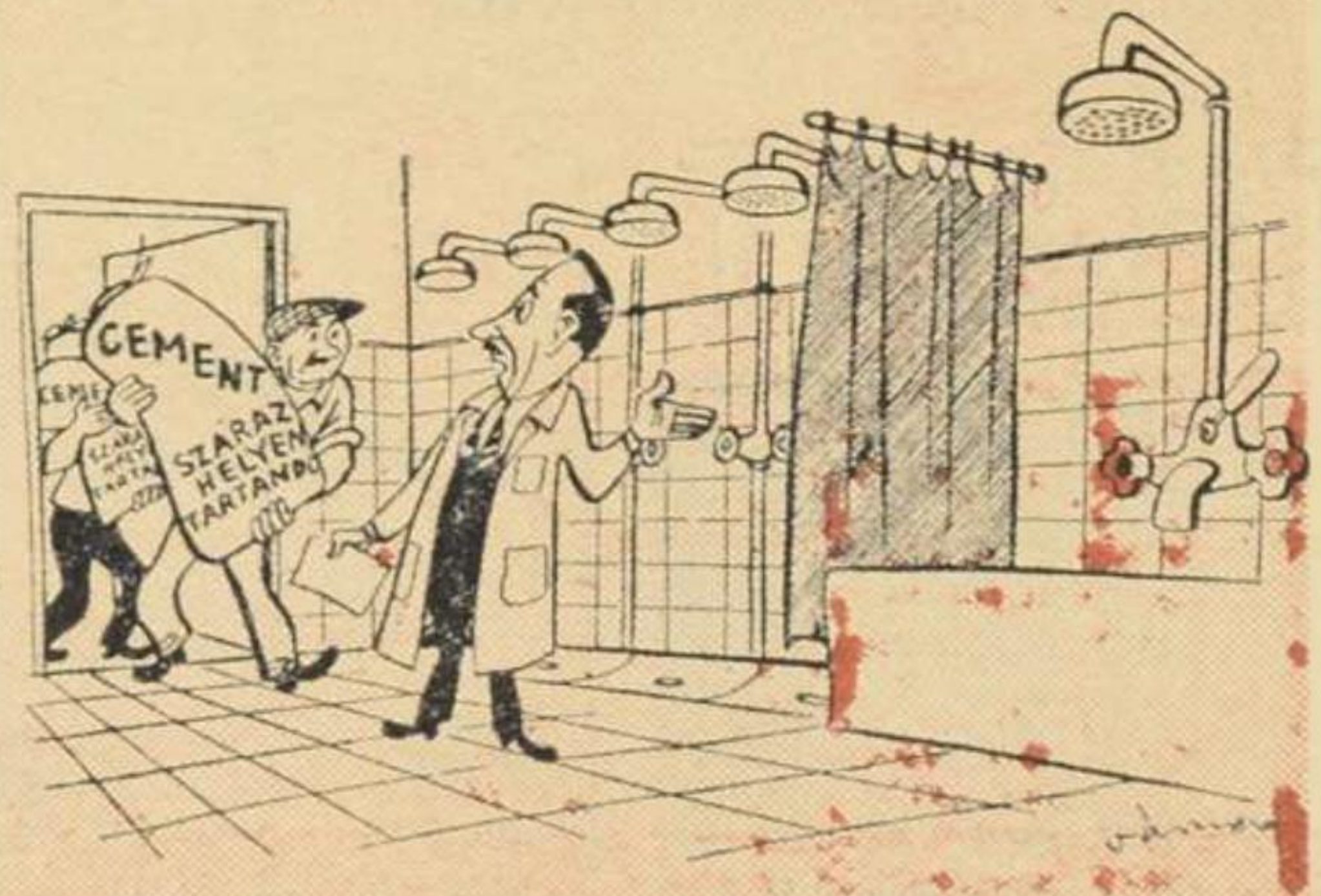

— Ide nyugodtan tehetik... Ez a legszárazabb hely a környéken.

Lapátot kér a friss búza!

A Terményraktározási Vállalat szeptember 14-én a Háztartási és Faárut Értékesítő Vállalattól (Budapest, VI., Jókai-u. 38.) 100 darab falapátot rendelt. A rendelést nem igazolták. Október 7-én megsürgettük a falapátokat, de választ második levelünkre sem kaptunk. A falapátokra telepünkön nagy szükség lenne. A begyüjtött gabonaneműek minőségi megóvását és kezelését lapát nélkül nem tudjuk elvégezni.

Csik Gyula
anyagfelelős
Terményrakt. V. debreceni telep

Számlát gyártó vállalat

A XI. ker. Budafoki-út 49. sz. Vegyesipari Javító Vállalat körülbelül kétórás munkát végzett a lakásomban. Ezért 149.90 forintos számlát küldtek ki. Ebből a nagy összegből, saját bevallásuk szerint, az anyag 55, a munkadíj 33 forint. A maradék: 61.90 forint az adminisztrációs költség. A nagy költségen ugyan mérgelődtem, de a számlát kifizettem. Egyetlen vigaszom az volt, hogy ezzel az ügy lezárul. Három nap mulva ez a reménységem szertefoszlott, mert új számlát kaptam. Ezuttal 6 forint 10 fillérről. Ezt két nap múlva követte egy 20.40 forintos, majd három nap mulva egy felszólítás, amelyben kérték, hogy fizessem ki a 149.90 forintos számlát, amit már egyszer kifizettem.

Ekkor elmentem a vállalathoz és bemutattam az eddig kifizetett számlákat. Gondoltam, most már végeztem az üggyel. Tévedtem... Október 20-án ismét fizetési felszólítást kaptam. Most 20.25 forintról. Ezt még nem fizettem ki, de ha ünnepélyesen megígéri a vállalat, hogy több számlát nem kapok, akkor még ezt is hajlandó vagyok kifizetni...

SZÁMLA
SZÁMLA
SZÁMLA
SZÁMLA

Kiss György
Bp., XI., Budafoki-út 20.

PAZARLÁS!

A Láng-gyár tavaly egy vagon sárgarézcsövet szállított a Berentei Erőmű számára, ahol a csöveket a szabadban tárolták, s mire beszerelésére került a sor, kiderült, hogy az egész szállítmány repedt és használhatatlan. Berentéről visszaküldték a csöveket, melyeket most hónapok óta a Láng-gyár udvarán tárolnak, ahol a rossz csövek tovább romlanak.

Miért nem viszik a szállítmányt a fémgyüjtőhelyre? — kérdeztem a gyárban az áruforgalmi osztály vezetőjét, aki elmondotta, hogy amíg a bíróság nem dönti el, hogy az RM Műveket vagy a Láng-gyárat terheli-e a felelősség, a csöveket az udvaron kell hagyni.

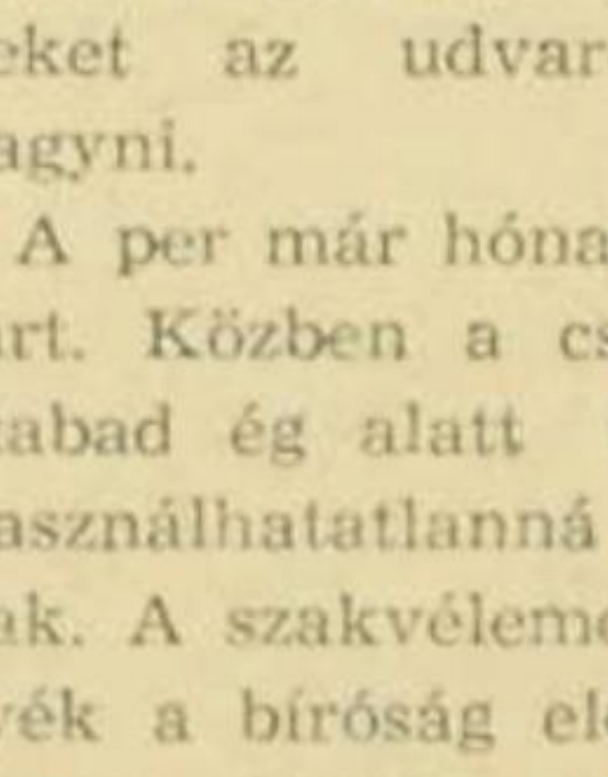

A per már hónapok óta tart. Közben a csövek a szabad ég alatt teljesen használhatatlanná válnak. A szakvéleményt vigyék a bíróság elé, de a nagyon értékes nemes fémet adják át végre népgazdaságunknak.

Gerván József
Láng-gyári dolgozó
XIII., Váci-út 132.

Beszéljen egyszer a KIK is!

A Ludas Matyi szerkesztőségébe sok olyan levél érkezik, amelyben a KIK-ről van szó. De elismerő, vagy legalábbis elnéző szót ritkán találni a levelekben. A KIK-et többnyire szidják. Pedig panaszkodik a KIK is. Nemcsak a gyakran ideges és türelmetlen ügyfelekre, hanem a munkakörülményekre is. Ezért mentünk el megnézni az egyik kerületi KIK-központot.

*

A XII. kerületi KIK központban meglepő látvány fogadja a látogatót. A folyosón az irattár szekrényei és a panasztevők egymás hegyén-hátán.

A műszaki osztály egyetlen irodájában tizenöten tartózkodnak. Tisztviselők és panaszosok vegyesen. Mind a tizenöt ember beszél.

Egyszerre és folyton... Ezenkívül három telefon állandó csengése zavarja a munkát. Ebben a környezetben dolgozik Györe László, az osztály vezetője.

Addig a hatvan percig, amíg ott tartózkodtam, 25 emberrel beszélt. 5 telefonon kereste, 20 személyesen, közülük 15 feleslegesen. Csak a megmaradó 5 ember panasza tartozott hozzá. Az öt panaszt rögtön orvosolta és a panaszosok megelégedetten távoztak. Györe elvtárs naponta majdnem kétezerszer írja le a nevét a számlák, kiutalások alá és ha hibát követ el, azt mondják a panaszosok: persze, KIK-ember, rosszul „viszonyul" a lakótársakhoz...

Nem jobb a helyzet a többi szobában sem. A személyzeti osztály helyisége csak egy rossz szellőztető-berendezésen keresztül kap levegőt és egy üvegfallal van elválasztva a bérelszámolástól. A berendezés: egy iratokkal zsúfolt íróasztal és két szék. Az egyik széken ül a személyzeti osztály vezetője, a másikra a telefont kell tenni, mert máshol nincs helye.

Szomorúan beszél mindenről Ilovszky Györgyné, a párttitkár, a folyosó egyik kanyarjában. Azért a folyosón, mert a pártiroda az igazgató szobájában van és az igazgató jelenleg tárgyal.

Itt a folyosón hallom a következő panaszt is. A vállalat jogásza, tervese és a házkezelőségek előadója egy szobában dolgozik. A jogász bizalmas ügyekről tárgyal, az előadó nem bizalmas ügyekről, de ugyancsak tárgyal, a terves pedig számolni próbál, de természetesen egyikük sem tud zavartalan, jó munkát végezni.

Beszélgetésünk közben az ügyfelek állandóan jönnek-mennek. Bár az ajtón ez áll: Félfogadás fél 9-től fél 10-ig, mégis egész nap van ügyfélforgalom. Sokszor bizony nem idetartozó panaszokkal.

A KIK-központok munkájába három felügyeleti szerv szól bele: a kerületi tanács, a fővárosi tanács lakásgazdálkodási osztálya és a város- és községgazdálkodási minisztérium. Talán az egyik meghallgatja a XII. kerületi KIK-központ panaszait is.

(gera)

Ludas Matyi ELINTÉZTE

Közbenjárásodra megkaptam azt a pénzt, amelyet ez év augusztus 14-én feladtak nevemre, de amelyet téves kézbesítés miatt más vett fel.

Ladányi Józsefné
Kaposvár

Adótúlfizetésemet visszatérítették. Köszönöm!

Erdős Márton
Mezőberény

A bicskei járási tanács értesített, hogy az esetet kivizsgálták és január havi illetményemet megkapom.

Éles Jenőné
Vértesacsa

Lakásomban a mennyezetet megjavították. Segítségüket ezúton köszönöm meg!

Várnai Béláné
Bp. XII., Bors-u. 22

A „14 kilométer keresetik" című közleménnyel kapcsolatban megállapítást nyert, hogy a vállalat eljárása helytelen volt. A megtett út távolságát a távolsági térkép alapján kell megállapítani. Külön igazolás nem szükséges. Erre — az egységes eljárás biztosítása érdekében — a minisztériumok figyelmét felhívtuk.

A minisztertanács
titkársága

Mikor lesz kész...?!

Gyakran van dolgom a Lenin-körút és a Majakovszkij-utca sarka tájékán, hol immár hosszú idő óta drótakadályok és barikádszerű kőhalmazok tarkítják az egyébként szürke terepet.

Érdeklődésemre a bennfentesek elárulták, hogy az oly népszerű kis zöld házikó helyett egy földbesüllyesztett, modern alkalmatosság épül. A felavatásig még jó pár hónap is eltelhet... (Amit egyébként nem csodálok, mert a helyszínen három munkásnál többet még nem láttam.)

Bár ilyesmikben nem vagyok kifejezetten szakember, azt hiszem, hogy a tudomány és a technika mai állása mellett a főváros egyik legforgalmasabb pontján kevesebb felfordulással és gyorsabban is lehetne eredményt elérni!

D. F.

LUDAS MATYI. Főszerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Felelős szerkesztő: **FÖLDES GYÖRGY.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.**
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—298. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: **Posta Központi Hírlapiroda Ü. V.** Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály — **Példányszám: 380.000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.